

Ατομικότητα

και αναρχική ομάδα

Αντι Προλόγου

Η “Ατομικότητα και αναρχική ομάδα” θα μπορούσε να πει κανείς, ότι είναι ένα διαχρονικό ζήτημα στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου...

Υποτάσσεται ή απελευθερώνεται μια αναρχική ατομικότητα μέσα σε μια ομάδα; Πως συναντιέται το ατομικό με το συλλογικό;

Οι διαφορίες μεταξύ των συντρόφων της ίδιας συλλογικότητας μπορούν να είναι δημιουργικές ή καταλήγουν σε έριδες, αντιπαλότητες, ίντριγκες, ανταγωνισμούς και οδηγούν στην ρήξη; Πως ο παρεϊσμός και οι κλίκες ακυρώνουν μια αναρχική ομάδα;

Ποιά η σχέση μιας αναρχικής οργάνωσης με τις διαγραφές μελών στο εσωτερικό της;

Πως επιβιώνουν οι άτυπες ιεραρχίες και τα μέλη-ακολουθητές τους μέσα σε ένα αναρχικό εγχείρημα;

Αυτά είναι μερικά απ’τα στιγμιότυπα της εκρηκτικής σχέσης ατομικότητων που δοκιμάζουν να συλλογικοποιηθούν σε αναρχικές ομάδες.

Η προσούρα “ατομικότητα και αναρχική ομάδα” είναι μια βιωματική κατάθεση πολιτικών εμπειριών απ’το εσωτερικό αναρχικών παράνομων υποδομών επαναστατικής βίας. Οι σχέσεις που διαμορφώνονται σε τέτοιους πυρήνες, ακροβατούν στην κόψη του ξυραφιού, καθώς δοκιμάζονται σε συμπυκνωμένες ακραίες συνθήκες και επιλογές.

Το τίμημα μιας ασυνέπειας ή της αθέτησης των βασικών αρχών και αξιών μιας οργάνωσης αντάρτικου πόλης, μπορεί να οδηγήσει σε χρόνια φυλακής ή ακόμα και στον θάνατο.

Κάποιος λοιπόν θα μπορούσε να σκεφτεί πως η συγκεκριμένη προσούρα, απευθύνεται σε πιο “μυημένους” συντρόφους...Όμως δεν είναι έτσι...

Επειδή τίποτα δεν είναι παρθενογέννηση, όλοι γνωρίζουμε πολύ καλά πως οι αντάρτικες ομάδες είναι γέννημα - θρέμμα του κινήματος και αποτελούν την ένοπλη έκφρασή του.

Οι εμπειρίες και οι σχέσεις που παρουσιάζονται στο κείμενο είναι οι προεκτάσεις των εμπειριών και των σχέσεων που συναντάμε στις αναρχικές συνελεύσεις, στις καταλήψεις, στα στέκια, στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα. Μέσα σε αυτές τις διαδικασίες

προκύπτουν οι πιο δυνατές στιγμές, αλλά και οι τερατογεννήσεις της αναρχίας.

Ίσως το ύφος της μπροσούρας να ξενίσει λίγο τους συντρόφους που θα την διαβάσουν, καθώς απουσιάζει ο ποιητικός παιγνιώδης εξεγερτικός λόγος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς.

Το κείμενο είναι πιο “ακομψο” και “τραχύ”, όμως κάποια πράγματα είναι καλύτερο να γράφονται ορθά - κοφτά. Συχνά στις σελίδες που ακολουθούν οι σκέψεις ταλαντεύονται ανάμεσα στην ψυχολογικοποίηση της πολιτικής και στο προσωπικό βίωμα. Μια ισορροπία που κρατάει ζωντανό το λόγο και προσκαλεί τον αναγνώστη να την επηρεάσει με το δικό του βίωμα. Γιατί όποιος έχει περάσει απο ομάδες, στέκια και συνελεύσεις, είναι σίγουρο οτι θα βρει ένα μικρό ή μεγάλο κομμάτι του εαυτού του στο κείμενο που ακολουθεί....

Καλή συνέχεια....

Απο την ανάγνωση...στη συννεοχή...

***Εκδόσεις Μαύρη Διεθνής - Σ.Π.Φ./ Πυρήνας Αντάρτικου
Πόλης***

Γενάρης 2016

Πάνω στα πλαίσια της διαρκούς εξέλιξης μιας συνολικότερης αναρχικής αντίληψης είναι πάντα χρήσιμες οι σκέψεις και οι προβληματισμοί για την καλύτερη κατανόηση του ζητήματος της σχέσης ατόμου και ομάδας. Το οργανωτικό μοντέλο μιας ομαδοποίησης και η ανάδειξη τυχόν παθογενειών στις σχέσεις στο εσωτερικό της, δεν είναι κάτι περιορισμένο στη σφαίρα του θεωρητικού. Είναι και ένα πρακτικό ζήτημα με αντίκτυπο στη γενικότερη εξέλιξη της δράσης της, αλλά και των ατόμων που κινούνται στους κύκλους της.

Μια κριτική που περιορίζεται στο να αναφέρει, μέσω πεσιμιστικής οπτικής, τα προβλήματα που προκύπτουν στις ομάδες, στερείται ουσίας και αποτελεσματικότητας. Μόνο θέτοντας μια προοπτική ξεπεράσματος αυτών των ζητημάτων με σκέψεις και προτάσεις επεξεργασίας και πειραματισμού, μπορούμε να μιλάμε για προωθητική συνεισφορά. Ποτέ βέβαια δε γίνεται εφικτό να αξιοποιηθούν πλήρως από ένα άλλο άτομο τα προσωπικά σου βιώματα, μόνο και μόνο επειδή τα επικοινωνείς και μοιράζεσαι τα δικά σου συμπεράσματα από αυτά. Το βίωμα δεν μπορεί να οικειοποιηθεί αυτούσιο από κάποιον άλλο, αλλά η επικοινωνία του μπορεί να προσφέρει ένα αξιόλογο ερέθισμα τροφής για σκέψη ή να αξιοποιηθεί ως παρακαταθήκη. Επομένως αυτό το κείμενο είναι μια προσπάθεια σε αυτή τη κατεύθυνση.

Θα προσπαθήσουμε να εκθέσουμε συμπεράσματα και προβληματισμούς, από καταστάσεις που συναντάμε στην πορεία της δημιουργίας και της εξέλιξης μιας ομάδας αναρχικού αντάρτικου πόλης. Αυτές οι σκέψεις δεν τίθενται με την έννοια του σωστού ή του λάθους, αλλά σαν αρχή ενός ειλικρινούς διαλόγου μεταξύ συντρόφων. Ξεκινώντας θεωρούμε κομβικό εργαλείο ανάλυσης των συμπεριφορών, των επιλογών και εν τέλει του ίδιου του κόσμου που κινούμαστε την προσπάθεια κατανόησης των αξιών και των κινήτρων που ωθούν κάθε άτομο σε συγκεκριμένες πράξεις. Στο γιατί επιλέγει κάποιος να κάνει κάτι και κάποιος άλλος παραμένει αδιάφορος και παθητικός.

Στο πρώτο κομμάτι του κειμένου επιλέγουμε να απλοποιήσουμε άτσαλα την πολυπλοκότητα της φύσης της εξουσίας και των συμπεριφορών

της πλειοψηφίας των υπηκόων, για να καταλήξουμε συνοπτικά σε κάποια βασικά συμπεράσματα. Αυτό γίνεται γιατί ο στόχος αυτού του κειμένου δεν είναι η ανάλυση του συστήματος της κυριαρχίας. Όμως είναι απαραίτητο να οριστεί μια αντιληψιακή βάση, που θα επηρεάσει την οπτική μας στο κομμάτι των όρων της οργάνωσης ομαδοποιήσεων και των συμπεριφορών μεταξύ συντρόφων. Γιατί ανάλογα με το πώς αντιλαμβανόμαστε και ερμηνεύουμε τις συνθήκες που βιώνουμε, καθορίζουμε και τις επιλογές μας.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΟΝΤΟΣ

Στην προσπάθεια εντοπισμού του θεμέλιου λίθου πάνω στον οποίο βασίζεται το υπάρχον σύστημα, αντιλαμβανόμαστε ότι τα πάντα είναι δομημένα με τρόπο τέτοιο που να υπενθυμίζει διαρκώς την αναγκαιότητα της ύπαρξης εξουσίας. **Έτσι που η βάση του συστήματος, η ίδια η φύση της εξουσίας και οι κανόνες της, διαχέονται σε ένα σύμπλεγμα σχέσεων, που αποτελούν την κοινωνία με κύριο στοιχείο τη δύναμη της επιβολής τους στο άτομο.** Δεν περιορίζεται μόνο στις εμφανείς πτυχές που με ευκολία όλοι αντιλαμβάνονται ως πιο άμεσες και οριοθετούνται στα πλαίσια της ύπαρξης κανόνων, κρατικών θεσμών (η κυβέρνηση, οι δικαστές, η αστυνομία, ο στρατός κλπ.) και στην δικτατορία της οικονομίας στο κοινωνικό σύνολο. Για αυτό ανεξάρτητα του όποιου μοντέλου οικονομικής διαχείρισης της κοινωνίας (είτε πρόκειται για καπιταλισμό ή κομμουνισμό) η ίδια η φύση της εξουσίας παραμένει σταθερή και υπαρκτή. Βέβαια η κατανόηση των στρατηγικών και των τακτικών που εφαρμόζουν οι θεσμοί και οι οικονομικοί παράγοντες, για τη διατήρηση της τάξης και της αύξησης του κέρδους είτε σε εθνικό είτε σε διεθνές επίπεδο, αποτελεί ένα χρήσιμο εργαλείο ανάλυσης. Σίγουρα όμως δεν είναι μοναδικό και σίγουρα δεν είναι αυτάρκες. Η αντίληψη της πολυπλοκότητας της διάχυτης εξουσίας μέσα στο κοινωνικό σύνολο, είναι απαραίτητη για την εξέλιξη της ατομικής συνείδησης.

Στον πυρήνα οποιασδήποτε απόφασης της εξουσίας κανείς δεν είναι αμέτοχος. Ακόμα και το άτομο ανάλογα με τις σιωπές ή την οργή του επηρεάζει την κοινωνική μηχανή. Κάθε άτομο είναι μια ξεχωριστή οντότητα ,με τις δικές του ευθύνες στο εσωτερικό αυτού του μηχανισμού.

Το σύστημα είναι δομημένο κατά τρόπο τέτοιο που θέλει να καταργήσει την προσωπικότητα κάθε ατόμου και να τον μετατρέψει σε παθητικό υπήκοο . Η αυτοματοποιημένη δομή του, δημιουργεί την αίσθηση ότι κανείς δεν μπορεί να θεωρηθεί αναντικατάστατο κομμάτι του συστήματος. Πάντα ένα νέο γρανάζι θα είναι διαθέσιμο να τον αντικαταστήσει, συμβάλλοντας έτσι στην ενίσχυση της αίσθησης ματαιότητας και απόρριψης της ατομικής επιλογής για αμφισβήτηση.

Οι στόχοι της κυριαρχίας ,αν κάποιος προσπαθούσε με απλοϊκό τρόπο να τους συνοψίσει, θα καταλάβαινε ότι πλέον είναι εύκολο να γίνουν αντιληπτοί στο σύνολο της κοινωνίας. Από τη μια επιβάλλεται η αέναη επιβίωση με κάθε τρόπο του ίδιου του συστήματος μέσω της μόνιμης και διαρκούς αυξανόμενης εκμετάλλευσης οποιασδήποτε συνθήκης με προοπτική την παραγωγή κέρδους, καταστέλλοντας κάθε εκτροπή στην ομαλή λειτουργία του που δεν μπορεί να αφομοιώσει. Και από την άλλη διαφημίζεται, η προσφορά στους υπηκόους ,ακόμα και αν είναι ψευδαίσθηση, μιας ζωής με δυνατότητες ανέλιξης και καλυτέρευσης της θέσης τους σε έναν κόσμο γεμάτο υποσχέσεις για ασφάλεια, τάξη, υλικά αγαθά και εκπλήρωση επίπλαστων επιθυμιών. Ένας φαύλος κύκλος διατήρησης της εξουσιαστικής πυραμίδας βασισμένος στις ελπίδες των υπηκόων που ξεγελούν τις εμφανείς ανισότητες στο εσωτερικό της. Έτσι παρόλο που η βάση του συστήματος, η πλειοψηφία της κοινωνίας, δεν είναι ποτέ ικανοποιημένη με αυτά που της παρέχονται εξακολουθεί να κινείται υποταγμένη στα πλαίσιά του.

Το ερώτημα που αβίαστα πλέον τίθεται είναι ότι εφόσον το αποτέλεσμα της λειτουργίας του συστήματος είναι γνωστό από την κοινωνία γιατί δεν έχει επέλθει η αξιοποίηση αυτής της γνώσης και αντίθετα επιλέγει συνειδητά την υποταγή και την έμπρακτη στήριξή του; Γιατί η πλειοψηφία της κοινωνίας παραμένει αδιάφορη στην όποια προοπτική αμφισβήτησης; Γιατί ακόμα και όταν υπήρξαν επαναστάσεις τελικά κατέληγαν να διατηρούν και να δημιουργούν παρόμοιες σχέσεις εξουσίας με αυτές που αντιμάχονταν;

Η ψυχολογία της μάζας θα μπορούσαμε να πούμε ότι πηγάζει απο τα βασικά ένστικτα και κίνητρα του ατόμου. Έτσι αντιλαμβανόμενοι τις ατομικές ρίζες της υποταγής οδηγούμαστε στη μαζική στάση της κοινωνίας. Ο φόβος του να ρισκάρεις να χάσεις ακόμα και αυτό το ελάχιστο που το σύστημα σου επιτρέπει να κατέχεις, γίνεται ο συνδετικός

κρίκος των αλυσίδων της υποταγής. Υπάρχει εξίσου διάχυτη η συνθήκη του κοινωνικού κανιβαλισμού που τροφοδοτείται συνεχώς με έναν αλλοτριωμένο ανταγωνισμό ανάμεσα στους υπηκόους. Δημιουργούνται, όπως αναφέραμε, ελπίδες κοινωνικής ανέλιξης και πλουτισμού μέσα στα πλαίσια του συστήματος. **Αυτός ο ανταγωνισμός, στην επίθεση του πατάει επι πτωμάτων και στην άμυνα του καλύπτεται με τη σκέψη ότι πάντα κάποιος άλλος είναι σε χειρότερη θέση από εσένα.** Όλα αυτά μπολιάζονται με την προπαγάνδα της ματαιότητας οποιασδήποτε προσπάθειας αντίδρασης απέναντι σε ένα φαινομενικά άτρωτο σύστημα κυριαρχίας. Η αγαπημένη φράση της απάθειας πάντα λέει «και τι θα καταφέρεις εσύ μόνος σου να αλλάξεις τον κόσμο;»

Μέσα σε αυτόν τον κύκλο των ηττοπαθών σκέψεων και ανασταλτικών δικαιολογιών για αμφισβήτηση του υπάρχοντος, καθοριστικό ρόλο παίζει και η διαχείρισή τους από το θέαμα που έχει αποτέλεσμα να τις ισχυροποιεί. **Το θέαμα είναι ένα εργαλείο κατασκευής και επιβολής της “κοινής λογικής” που καθιερώνει στερεότυπα απλά προβάλλοντας τα ως τα μοναδικά πρότυπα αποδεκτής συμπεριφοράς, σε ένα φαύλο κύκλο αλληλεξάρτησης με το δέκτη-υπήκοο.** Μέσω του θεάματος ο υπήκοος θα πειστεί για τη ματαιότητα οποιασδήποτε ρηξιακής σκέψης και όταν το σύστημα φτάσει σε σημείο που αδυνατεί προσωρινά να καλύψει ακόμα και τις βασικές υλικές ανάγκες του, τότε το θέαμα θα κατευθύνει την κοινωνική οργή σε αφομοιώσιμες μορφές ήπιας διαμαρτυρίας. Μιας διαμαρτυρίας που πάντα θα κινείται στα πλαίσια της υποτιθέμενης βελτίωσης του συστήματος και ποτέ στην κατεύθυνση της καταστροφής του (σιωπηλές διαμαρτυρίες, ειρηνικές συγκεντρώσεις κ.α.).

Μέσω αυτής της συνοπτικής επισήμανσης κομβικών στοιχείων δικαιολόγησης και στήριξης του συστήματος καταλαβαίνουμε ότι το εμπόδιο που θα συναντήσουμε για την καταστροφή του, δεν είναι μόνο οι υλικοτεχνικές δυνατότητες καταστολής της εξουσιαστικής ολιγαρχίας, αλλά η πίστη στην αναγκαιότητά του από τους υπηκόους του. Το κάθε άτομο που θα υπερασπιστεί εν τέλει, πέρα από τις όποιες διαμαρτυρίες του προς την ανά καιρούς κυβέρνηση, την ίδια τη λογική ύπαρξης της εξουσίας, είναι ο υπήκοος αυτού του συστήματος. Η πλειοψηφία της κοινωνίας θεωρεί μονόδρομο την υπάρχουσα δομή του.

Αυτή η κοινωνία έτσι όπως έχει διαμορφωθεί ακόμα και αν κατέρρεαν οι θεσμοί της κυριαρχίας, θα ήταν το τελευταίο εμπόδιο στο δρόμο

προς την ατομική και συλλογική ελευθερία. Θα ήταν η τελευταία οπισθοφυλακή της διατήρησης της εξουσίας απέναντι σε αυτούς που θα την αμφισβητούσαν. Αυτήν την πίστη στην αναγκαιότητα του συστήματος επιδιώκουμε να χτυπήσουμε. Το ζήτημα είναι ποιοι και πάνω σε τι βάσεις θα οργανωθούμε για αυτό καθώς και τι σχέσεις θα αναπτύξουμε σε αυτή μας την πορεία.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΚΑΙ ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Όπως εντοπίσαμε κάποιες απο τις αιτίες που διαμορφώνουν την συνείδηση της αποδοχής του συστήματος από τη μάζα υπηκόων, έτσι συνοπτικά θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε και τους λόγους που οδηγούν κάποια άτομα στα μονοπάτια της αμφισβήτησης των προκαθορισμένων ρόλων τους και τη συνειδητή άρνηση της ταυτότητας του υπηκόου. **Η διαμόρφωση της συνείδησης του ατόμου είναι απόρροια πολλών παραγόντων. Απο το κοινωνικό-οικογενειακό περιβάλλον που μεγαλώνει, από τα γεγονότα και τις συνθήκες που βιώνει, μέχρι τις ιδέες, τις συζητήσεις και τις σκέψεις που έρχεται σε επαφή.** Όλα αυτά δημιουργούν μια δεξαμενή ερεθισμάτων που θα διαμορφώσουν και θα εξελίξουν την συνείδηση του ατόμου. **Ποτέ δεν υπάρχει ένας και μόνο λόγος που ωθεί κάποιον σε μια συγκεκριμένη απόφαση.** Είναι ένα αποτέλεσμα πολλών παραμέτρων. Μπορεί φαινομενικά με μια απλουστευμένη απεικόνιση της πραγματικότητας, στην αναζήτηση των κινήτρων του ατόμου να σταματάμε εντοπίζοντας το πιο προφανές για λόγους οικονομίας σκέψης. Δηλαδή εστιάζουμε σε αυτό το οποίο θεωρούμε οτι έπαιξε καθοριστικό ρόλο και ώθησε το άτομο προς μια επιλογή. Αλλά πάντα υπάρχουν επιπλέον κίνητρα που μένουν στην αφάνεια. Το ζήτημα είναι σε ποια απο αυτά επιλέγει το άτομο να προσδώσει μεγαλύτερη βαρύτητα ,γεγονός που θα επηρεάσει και την τελική απόφαση του.

Έτσι και η επιλογή της αμφισβήτησης δε γίνεται μόνο από άτομα που βρίσκονταν εκ προοιμίου εκτός κοινωνίας(λόγω οικονομικού αποκλεισμού κ.α), αλλά και από άτομα εντός του κοινωνικού συνόλου που επιλέγουν την έμπρακτη ρήξη με τον καθορισμένο ρόλο τους. Το ζήτημα είναι ποιες αρχές, αξίες και επιθυμίες επιλέγει να ακολουθήσει

κάποιος. **Εξεγερμένος γίνεται αυτός που το επιθυμεί.** Στα νεανικά χρόνια της ζωής ενός ατόμου η αμφισβήτηση και η αντίδραση είναι σχεδόν αυτονόητα στάδια στην εξέλιξή του. Μεγαλώνοντας η εκμετάλλευση, η μισθωτή σκλαβιά, η αίσθηση του ανικανοποίητου των άδειων κοινωνικών σχέσεων, η κανονικότητα, οι προκαθορισμένες νόρμες συμπεριφορών του κοινωνικού συνόλου και η συνειδητοποίηση της συνολικής ασχήμιας του συστήματος ωθούν κάποιους από την νεανική αμφισβήτηση στην πολιτική συνειδητοποίηση τους.

Είμαστε όλοι αλλοτριωμένοι από αυτό το σύστημα, σε διαφορετικό βαθμό, αλλά είναι δικιά μας η επιλογή να πάρουμε την απόφαση επίθεσης στην πηγή αυτής της αλλοτρίωσης, την εξουσία. Κομβικό ρόλο σε αυτή την εξέλιξη παίζει η πρώτη επαφή με τις ιδέες της αναρχίας, όπου χωρίς ακόμα να έχουμε νιώσει πλήρως την καταπίεση αυτού του κόσμου, μας γεμίζει η σκέψη της δημιουργίας μιας ελεύθερης κοινωνίας με αυθεντικές σχέσεις μεταξύ ανθρώπων, απαλλαγμένη από εξουσιαστικές δομές. Με την αύξηση των βιωμάτων και των εμπειριών μας μέσα στο υπάρχον σύστημα γίνεται αντιληπτό ότι το μοντέλο του «κακού» κράτους και κεφαλαίου που καταπιέζει την «αγνή» κοινωνία είναι μια επιφανειακή ανάλυση που δεν ανταποκρίνεται σε αυτό που βιώνουμε. Όπως αναφέραμε η εξουσία είναι μια πολύπλοκη σχέση με φορέα της ανά στιγμές σχεδόν τον καθένα μας. Έτσι όσο αντιλαμβανόμαστε οτι το κράτος και η κοινωνία δημιουργούν ένα σύμπλεγμα σχέσεων ανάμεσα σε αφέντες και εθελόδουλους βρισκόμαστε μπροστά σε ένα δύσκολο στοίχημα. **Αυτό της ισορροπίας μεταξύ του τι θα θέλαμε και του τι κάνουμε στην πραγματική ζωή.**

Προφανώς διαπιστώνουμε οτι δε γίνεται να συμπεριφέρουμε με αναρχικό τρόπο σε κάθε συνθήκη που αντιμετωπίζεις σε αυτήν την κοινωνία. Καταλήγουμε να κάνουμε συμβάσεις και εισερχόμαστε σε μια περίοδο ξεκαθαρίσματος καθοριστική για τη ζωή του καθενός. Είναι η στιγμή που παίρνει το κάθε άτομο τις επιλογές του.

Τι θα ρισκάρεις και ως πού είσαι διατεθειμένος να φτάσεις για την επιθυμία σου να επιτεθείς σε ένα σύστημα που καθορίζει τις ζωές μας, δίνοντάς μας το ρόλο του γραναζιού και απαιτώντας την πλήρη υποταγή μας σε αυτό;

Εδώ ανάλογα με τις σκέψεις, τα βιώματα και τις αφορμές που σχηματοποιούν τη συνείδηση του ατόμου, ανοίγονται μπροστά του οι επιλογές που έχει. Αυτές για ένα άτομο που έχει συνειδητοποιήσει το ρόλο της εξουσίας και θέλει να την αρνηθεί, θα μπορούσαμε να τις συνοψίσουμε σε δυο βασικές. Βέβαια αυτό γίνεται στα πλαίσια της απλούστευσης για να καταλήξουμε σε κάποια βασικά συμπεράσματα και δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν διάφορες αποχρώσεις τους στο φάσμα των δυο αυτών κατευθύνσεων.

Κάποιοι μπροστά στο φόβο της καταστολής και των συνεπειών της δράσης θα επιλέξουν να κινηθούν στα νόμιμα όρια της διαμαρτυρίας που ορίζει το σύστημα σα μέσο εκτόνωσης κάθε πιθανής αμφισβήτησης που δέχεται. **Είναι η επιλογή ατόμων να οριοθετούν τη δράση τους βάσει του ποινικού κώδικα και να απορρίπτουν οτιδήποτε θα είχε σοβαρές νομικές επιπτώσεις.** Εδώ θα δούμε κάποιους λίγους εξ αυτών να αναγνωρίζουν ως αιτία της επιλογής τους, το φόβο, και να το ξεκαθαρίζουν αυτό στους συντρόφους τους. Αυτή είναι μια σεβαστή θέση, γιατί καθίσταται ξεκάθαρη και είναι ειλικρινής. Το μεγαλύτερο όμως μέρος των ατόμων που απορρίπτουν τη δράση γιατί φοβούνται τις συνέπειες θα προσπαθήσουν να δικαιολογήσουν την επιλογή τους θεωρητικοποιώντας το φόβο τους. Φτάνουν στο σημείο να ασκούν κριτική στα άτομα που πράττουν και μπροστά στην αμηχανία της παραδοχής του φόβου τους, θα χρησιμοποιούν ένα πολιτικό μανδύα επικάλυψης της αλήθειας. **Με επιφανειακά επιχειρήματα θα προσπαθήσουν να κρύψουν αυτή την απλή αλήθεια καθώς είναι μια αναμενόμενη αντίδραση κάθε ατόμου να αμύνεται, με ψευδοδικαιολογίες όταν αισθάνεται ότι μειώνεται ο εγωισμός του.** Αυτή η άμυνα εξελίσσεται σε ιδεολόγημα. Η συμπεριφορά αυτή δεν είναι αποκλειστικότητα κάποιας συγκεκριμένης αναρχικής τάσης απλώς προβάλλεται με διαφορετικά «ιδεολογικά» ψέματα.

Η άλλη επιλογή πηγάζει από το πυρήνα της αναρχικής αντίληψης ότι δεν υπάρχει δράση χωρίς επαναστατική βία. Για να μη δημιουργηθούν παρανοήσεις κομμάτι της δράσης είναι και οι πολύμορφες προπαγανδιστικές κινήσεις (πορείες, αφισοκολλήσεις, μικροφωνικές κλπ.) και τα εγχειρήματα (συνελεύσεις, καταλήψεις, σταθμοί ραδιοφώνου, ιστοσελίδες αντιπληροφόρησης κλπ.) που δεν εμπεριέχουν άμεσα βία. Αυτές οι κινήσεις και τα εγχειρήματα είναι απαραίτητα στη διάχυση των

θέσεων μας και παίζουν σημαντικό ρόλο στην οργάνωση των αναρχικών. **Όμως αυτά τα εγχειρήματα δεν πρέπει να καθίστανται αυτοσκοπός, παρά μόνο μέσα προώθησης της όξυνσης των εχθροπραξιών.** Ο στόχος μας πάντα θα είναι οι βίαιες ενέργειες για την ανατροπή του συστήματος και αυτό πρέπει να προωθούν τα μέσα οργάνωσης και προπαγάνδισης του αγώνα μας. Όταν αυτά τα μέσα δεν προωθούν την εξεγερτική βία τότε δεν είναι εργαλεία του σκοπού μας, αλλά ρεφορμιστικά εγχειρήματα της προηγούμενης κατεύθυνσης. Ο σκοπός μας είναι η καταστροφή της εξουσίας μέσω της άμεσης βίαιης δράσης και όλα τα υπόλοιπα εργαλεία μας στοχεύουν στο να βοηθήσουν αυτή την επιθυμία μας, όπως εξάλλου και αυτό το ίδιο το κείμενο.

Συνεχίζοντας υπάρχουν όπως είπαμε άτομα που επιλέγουν την επίθεση στο εδώ και τώρα για την πραγμάτωση των επιθυμιών και της οργής τους ενάντια στο σύστημα. Η αφετηρία συνήθως βρίσκεται σε πιο ευκαιριακά «μπάχαλα» με επιθέσεις κατά τη διάρκεια πορειών ή ακόμα και έξω από πανεπιστημιακά ιδρύματα που είναι πιο εύκολα για κάποιον που πρωτοασχολείται με τις συγκρούσεις στο δρόμο. Σε αυτές τις περιπτώσεις υπάρχουν διάφορες πιθανές προοπτικές. Μια από αυτές, είναι να παραμείνει κάποιος προσκολλημένος στις συγκυριακές συγκρούσεις, αδιαφορώντας για πιο οργανωμένες υποδομές άμεσης δράσης, που δίνουν νέα περιθώρια εξέλιξης και όξυνσης στον αγώνα ενάντια στο σύστημα. Η άλλη προοπτική είναι να αξιοποιήσει αυτά τα πρώτα βιώματα σύγκρουσης και να αρχίζει να ορίζει ο ίδιος πλέον το πού και το πότε της επίθεσης, χτυπώντας αιφνιδιαστικά και δημιουργώντας ο ίδιος τις συγκυρίες. Η επιλογή αυτή είναι δύσκολη και γεμάτη κακοτοπιές, ανάμεσα τους η φυλακή ή ακόμα και ο θάνατος, όμως θα του προσφέρει βιώματα, καταστάσεις, συναισθήματα και συντρόφους που κανένας με νοοτροπία υπηκόου δε θα βιώσει και δεν θα συναντήσει ποτέ.

Πρέπει όμως αυτή η επιλογή να γίνεται όταν υπάρχουν γερές βάσεις αντίληψης και όχι απλά παρορμητικά. Γιατί διαφορετικά όσο οι συγκυρίες βαίνουν καλώς, το άτομο συνεχίζει να δρα, χτίζοντας όμως πάνω σε σαθρά θεμέλια. Στις επιτυχημένες επιθετικές ενέργειες όλοι εμφανίζονται στην πρώτη γραμμή μάχης. Όταν όμως προκύψουν δύσκολες καταστάσεις (καταστολή, συλλήψεις κ.α) αυτά συνήθως θα καταρρεύσουν μαζί με το ίδιο άτομο. **Για αυτό ακόμα και ιστορικά μελετώντας κάποιες περιπτώσεις στο αντάρτικο πόλης βλέπουμε**

άτομα που η συμπεριφορά τους μετά τη σύλληψη είναι αναντίστοιχη ή και προδοτική σε σχέση με την προγενέστερη δράση τους.

Πρέπει διαρκώς να επανελέγχουμε τις επιλογές μας μέσα από τα καθοριστικά γεγονότα που βιώνουμε στην πορεία της εξέλιξής μας. Αυτή η επανεξέταση όσων θεωρούμε δεδομένα, ισχυροποιεί τις βάσεις που εμείς οι ίδιοι έχουμε στηρίξει την αντίληψή μας. Έτσι προσωπικά βιώματα όπως μια πρώτη σύλληψη ή μια πρώτη απογοήτευση από άτομα, που μέχρι χθες θεωρούσαμε κοντινά, πρέπει να αξιοποιούνται καθώς είναι μια ζωντανή διαδικασία ακόμα και για τις αντοχές του ίδιου μας του εαυτού. Όμως και γεγονότα ευρύτερης κοινωνικής εμβέλειας είναι εξίσου χρήσιμα εργαλεία κατανόησης του εαυτού μας, των επιλογών μας, αλλά και των συνθηκών γύρω μας. Όπως για παράδειγμα στην Ελλάδα ο Δεκέμβρης του 2008 που ώθησε αρκετά άτομα να πράξουν επιθετικά και επιτάχυνε διαδικασίες στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου. Όμως, όπως όλοι βιώσαμε, αυτή η εξέλιξη δεν είχε δυστυχώς γερές αντιληψιακά βάσεις και με την κατασταλτική επίθεση της κυριαρχίας από το Σεπτέμβρη του 2009 (υπόθεση Χαλανδρίου, ΣΠΦ) έγινε κατανοητό ότι πολλοί από αυτούς που ριζοσπαστικοποιήθηκαν λόγω εξέγερσης επανεξέτασαν τις επιλογές τους με γνώμονα πλέον το φόβο, και επέστρεψαν στο «νόμιμο αγώνα» ή αποστασιοποιήθηκαν τελείως απο οτιδήποτε σχετικό με την αναρχία. Καταλαβαίνουμε έτσι με διάφορα παραδείγματα, διαχρονικά, τη διαφορά μεταξύ μιας ευκαιριακής συγκυρίας και της συνειδητής στάσης ζωής.

Σίγουρα θα ήταν αστείο να θεωρούσαμε ότι υπάρχει μια συγκεκριμένη πορεία εξέλιξης του κάθε ατόμου που θα τον οδηγήσει στη συνειδητή επιλογή της επίθεσης. **Άτομα με τελείως διαφορετικές αφετηρίες κατέληξαν στην ίδια επιλογή.** Υπάρχουν δεκάδες διαφορετικές πορείες ζωής που μπορούν να οδηγήσουν κάποιον στο αναρχικό αντάρτικο πόλης. Κοινό όμως σημείο όλων είναι η βασική αντίληψη περί χρήσης της βίας σα μέσο δράσης για τη καταστροφή της εξουσίας.

ΠΡΩΤΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΗ

Όσο το άτομο έρχεται σε μεγαλύτερη επαφή με εγχειρήματα αναρχικής αντίληψης, δημόσιου χαρακτήρα, δημιουργούνται σχέσεις με άλλα

άτομα κοντινών αντιλήψεων. Αυτές οι πρώτες ζυμώσεις θέτουν σε ρεαλιστική βάση και την προοπτική δημιουργίας μιας συνωμοτικής ομάδας άμεσης δράσης. Οι δημόσιες διαδικασίες έχουν από τη φύση τους ανοιχτό χαρακτήρα και περιορισμένες δυνατότητες στον τομέα της παράνομης δράσης. Δεν μπορεί να υπάρχει σε αυτές η συνωμοτικότητα που επιβάλλεται στο σχεδιασμό επιθέσεων με όλα τα μέσα. Η συμβολή τους είναι πολύ σημαντική όχι μόνο για τις προπαγανδιστικές δράσεις αλλά και για τις σχέσεις που δημιουργούνται κατά τη ζύμωση αυτών των διαδικασιών. Αυτές μπορεί να γίνουν η βάση για τη δημιουργία της συνωμοτικής ομάδας. Ο στόχος μας εξάλλου είναι η δυνατότητα περεταίρω εξέλιξης στο σχεδιασμό και την πραγμάτωση επιθέσεων με όλα τα μέσα για τη καταστροφή της εξουσίας. Κάτι που επιτυγχάνεται μόνο από οργανωμένες υποδομές άμεσης δράσης. Βέβαια το άτομο μπορεί να πράττει και μόνο του, όμως όταν ενεργεί στα πλαίσια μιας ομάδας επικοινωνεί και μοιράζεται τις σκέψεις του και αναπτύσσει συντροφικές σχέσεις που αποτελούν το πρώτο κύτταρο της αναρχικής ζωής. Επίσης μέσα σε μια ομάδα συνδυάζονται οι ικανότητες των συντρόφων και αναβαθμίζουν το αποτέλεσμα και τις δυνατότητες της αντάρτικης δράσης.

Επίσης ο σχηματισμός μιας ομαδοποίησης, καλύπτει βασικές επιθυμίες του ατόμου σε συναισθηματικό και ψυχολογικό επίπεδο. Το άτομο μέσα σε μια αναρχική ομάδα δοκιμάζεται και βιώνει καταστάσεις και συμπεριφορές που νοηματοδοτούν έννοιες όπως η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη. **Η αίσθηση ότι μοιράζεσαι κοινές αντιλήψεις και επιθυμίες γνωρίζοντας ότι έχεις δίπλα σου άτομα, που δε θα κάνουν πίσω στις καταστάσεις που μαζί θα αντιμετωπίσετε, σου δίνει τη δύναμη και σε γεμίζει σαν άνθρωπο.** Όλη αυτή η συνθήκη απελευθερώνει μια τεράστια δυναμική στο άτομο που συλλογικοποιείται στα πλαίσια της συνωμοτικής ομαδοποίησης άμεσης δράσης αλλά και στην ίδια την ομάδα.

Αυτή η προσπάθεια ατόμων να συνεργαστούν είναι ένα διαρκές εγχείρημα πειραματισμού σχέσεων. Όχι σε ένα θεωρητικό επίπεδο, αλλά πάνω σε μια διαρκή κίνηση σε πραγματικές συνθήκες. Σε αυτό το πείραμα σημαντικό ρόλο έχουν οι όροι πάνω στους οποίους διεξάγεται και εξελίσσεται. Ο τρόπος με τον οποίο, διαφορετικά άτομα είναι εφικτό να επικοινωνούν τις αντιλήψεις τους σχηματίζοντας κάτι συλλογικό στην

καρδιά μιας κοινωνίας που αλλοτριώνει τις σχέσεις.

ΟΡΘΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Δεν είναι ρεαλιστικό ένα μανιχαϊστικό μοντέλο ερμηνείας σχέσεων και συμπεριφορών παρά μόνο αν προσπαθείς να προπαγανδίσεις κάτι με όρους διαφημιστικού μηνύματος. **Η ανθρώπινη ψυχосύνθεση διαμορφωμένη στο εχθρικό περιβάλλον της εξουσίας, έχει διαφορετικές πτυχές που αρκετές φορές μάλιστα, καταλήγουν αντιφατικές.**

Όταν σχηματοποιείται μια ομαδοποίηση το στοιχείο που τίθεται είναι η ανάπτυξη μιας διαρκούς συλλογικής εξέλιξης αλληλένδετης με την εξέλιξη του κάθε ατόμου που την αποτελεί. **Κάποιος θα μπορούσε να παρομοιάσει αυτό το εγχείρημα σε μια μικρογραφία κοινωνίας δομημένης σε αντίθεση με την υπάρχουσα πάνω στους δικούς μας αναρχικούς όρους.** Πραγματικά, μπορούμε να βιώσουμε στιγμές αναρχίας στις σχέσεις που αναπτύσσονται στο εσωτερικό της ομάδας. Να μοιραστούμε συμπεριφορές που μπορούν και βγάζουν στην επιφάνεια τα πιο όμορφα χαρακτηριστικά που έχει μέσα του το άτομο. Αυτή η πτυχή του εγχειρήματος είναι μια από τις πιο σημαντικές που το κάνουν άξιο να δοκιμαστεί. Το ζήτημα είναι, ότι είμαστε όλοι γεννήματα αυτού του κόσμου εξουσίας. Μπολιασμένοι με εξουσιαστικές συμπεριφορές κάθε είδους που είναι πτυχές του χαρακτήρα μας. Όταν όμως αντιλαμβανόμαστε και αντιμετωπίζουμε με ειλικρίνεια αυτές τις πτυχές, γίνεται εφικτό να τις περιορίσουμε και να τις χτυπήσουμε, βάσει πλέον της αντίληψής μας σαν αναρχικοί. Δε μιλάμε βέβαια για μια διαστρεβλωμένη εικόνα που θέλει να εμφανίσει τους αναρχικούς ως «μη βίαιους αγνούς ιδεολόγους». Για αυτό δεν αρνούμαστε τη βία της επιβολής μας κατά τη διάρκεια μιας συμπλοκής σε μια απαλλοτρίωση, μιας επίθεσης σε ένα φασίστα ή μιας εκτέλεσης ενός αξιωματούχου της εξουσίας. **Απλά διαχειριζόμαστε εργαλειακά τη βία και διασφαλίζουμε ότι δε θα γίνει μόνιμο κομμάτι της ψυχосύνθεσης μας, που θα βρίσκει χώρο έκφρασης σε όλες τις σχέσεις μας.** Το ζήτημα λοιπόν είναι, στις σχέσεις με τους συντρόφους να ανακαλύπτουμε νέους τρόπους συμπεριφοράς, απελευθερώνοντας δημιουργικές και αυθεντικές πτυχές του εαυτού μας. Πλέον όντας κομμάτι μιας ομαδοποίησης, αυτή η προσπάθεια ξεφεύγει από το ατομικό και εξελίσσεται ως μια συλλογική διαδικασία που επηρεάζει το

εσωτερικό της.

Γενικά στον ριζοσπαστικό χώρο υπάρχουν διαφορετικά μοντέλα οργάνωσης για ομάδες άμεσης δράσης ανάλογα και με τις πολιτικές αντιλήψεις των μελών τους. Αν προσπαθούσαμε να τα διακρίνουμε σε κατηγορίες θα εντοπίζαμε 2 βασικές. Η πρώτη είναι ένα μοντέλο λειτουργίας που αναγνωρίζει την ύπαρξη ιεραρχίας στο εσωτερικό του. Αυτή είναι προσωποποιημένη σε έναν ηγέτη-αρχηγό ή σε μια κεντρική επιτροπή. Αυτό συνήθως συμβαίνει σε αριστερές-κομμουνιστικές οργανώσεις. Η δεύτερη και αυτή που ταιριάζει στις αναρχικές μας αξίες αντιλήψεις είναι ένα μοντέλο συνδιαμόρφωσης και συναπόφασης μέσω της ίδιας της διαδικασίας με προοπτική να προκρίνεται κάτι κοινά αποδεκτό. Σε κάποιες περιπτώσεις συνδιαμόρφωσης, προωθείται η αναρχική συναίνεση, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι κάποιιο συμβιβάζονται στο όνομα της πλειοψηφίας. Περισσότερο είναι σαν μια αμοιβαία συντροφική υποχώρηση, σε ζητήματα που δεν θίγουν την αξιακή μας αντίληψη.

Η πιο δύσκολη κατάσταση είναι η δημιουργία των κατάλληλων όρων που θα κάνουν τη διαδικασία απόφασης απόρροια των επιθυμιών όλων των μελών. Το πρώτο μοντέλο οργάνωσης δε δίνει τη δυνατότητα στο άτομο να εξελιχθεί αντίθετα συντηρεί τα αρνητικά χαρακτηριστικά του αναπαράγοντας εξουσιαστικές αντιλήψεις (ιεραρχία, ανάθεση, προκαθορισμένοι ρόλοι). Είναι οξύμωρο, να έχεις την επιθυμία να επιτεθείς σε ένα ιεραρχικό σύστημα διαχείρισης της εξουσίας που σε αντιμετωπίζει σαν υπήκοο και να βάζεις τον εαυτό σου εκ νέου σε θέση υποτελή υπό την καθοδήγηση κάποιου άλλου. Όσο ξένο αντιλαμβανόμαστε τον μετασχηματισμό της εξουσίας με «επαναστατικό τρόπο», που μας απομακρύνει από την καταστροφή του υπάρχοντος συστήματος, τόσο ξένα αντιλαμβανόμαστε και μια “επαναστατική” οργάνωση με ιεραρχικό τρόπο λειτουργίας. Η ιεραρχία και η αποδοχή της είναι η λογική της ανάθεσης για την οποία θα αναφερθούμε αργότερα. Αυτός που αποδέχεται τη θέση του ως κατώτερος σε μια σχέση συμβιβάζεται με μια προβληματική αυτοεκτίμηση, έλλειψη αυτοπεποίθησης και αλλοτρίωση που συνδυάζονται μερικές φορές με προσπάθεια ατομικού βολέματος όταν συνειδητά αποποιείται την ατομική του ευθύνη. Ότι από τα παραπάνω και αν συμβαίνει βάζει ο ίδιος φρένο στην ατομική άρα και στη συλλογική εξέλιξη όλης της

ομάδας. Κουβαλάει την αποδοχή της ήττας και της παραίτησης της πρωτοβουλίας του ατόμου, πράγμα ξένο και εχθρικό με την αναρχική αντίληψη. Είναι μοντέλο οργάνωσης που δεν ανυψώνει τις δυνατότητες του ατόμου απλά το διαχειρίζεται.

Βέβαια η ιεραρχία, είτε ως θεσμική είτε ως άτυπη μορφή, είναι υπαρκτή σε όλες σχεδόν τις διαπροσωπικές σχέσεις. Εκφράζεται στις φιλικές και ερωτικές σχέσεις έως και στο εσωτερικό πολιτικών ομαδοποιήσεων. Η, έστω και υποσυνείδητη, προσπάθεια επιβολής ατόμου σε άτομο είναι υπαρκτή γύρω μας. Είναι προϊόν αυτού του κόσμου ή ίσως και ένστικτο του ατόμου. Είναι μια πτυχή του ψυχισμού μας που υπάρχει στον καθένα. **Έτσι ακόμα και στο δικό μας αναρχικό μοντέλο οργάνωσης θα υπάρξουν εκφάνσεις άτυπης ιεραρχίας.** Αυτό είναι ένα από τα πρώτα ζητήματα που πρέπει το άτομο και η οργάνωση να διαχειριστεί. Πρέπει να θέτουμε εξ αρχής τους αναρχικούς όρους πάνω στους οποίους θα εξελιχθεί η ομάδα για να αποφεύγουμε δυσάρεστες καταστάσεις στο μέλλον. Με τον αυτοέλεγχο και την διαφύλαξη των συλλογικών διαδικασιών στο εσωτερικό της ομάδας μπορούμε να καυτηριάσουμε τα υπολείμματα των εξουσιαστικών πτυχών μας. Μετασχηματίζουμε τις προσωπικές ανταγωνιστικές φιλοδοξίες σε συντροφικό παραγωγικό συναγωνισμό μεταξύ ατόμων της ομάδας για τη προώθηση του σκοπού μας, για την συλλογική και ατομική απελευθέρωση. Ακόμα και οι εντάσεις που οι αιτίες τους κατάγονται από τον κόσμο της εξουσίας φροντίζουμε να περιορίζονται σε στιγμές και όχι σε μια μόνιμη συνθήκη. Μέσα από την συλλογική επικοινωνία επιδιώκουμε κάθε σύντροφος που εκφράζει τέτοιες συμπεριφορές να τις πολεμήσει και να αυτοβελτιωθεί ή οδηγήμαστε σε ρήξη μαζί του. **Η αποδοχή εξουσιαστικών υπολειμμάτων δεν είναι επιλογή, γιατί μακροπρόθεσμα θα οδηγήσουν σε καθιέρωσή τους στο εσωτερικό μας.** Οπότε η άμεση επίλυση του ζητήματος τη στιγμή που προκύψει, θα μας απαλλάξει από μελλοντικά προβλήματα συνοχής, λειτουργίας και συντροφικότητας.

Στο πλαίσιο αυτών των σκέψεων για τους εσωτερικούς όρους που αφορούν την εξέλιξη της ομαδοποίησης τίθεται και το ζήτημα του προσδιορισμού της πρωτοβουλίας του ατόμου μέσα στο σύνολο της συλλογικότητας. Όντας αναρχο-ατομικιστές στρεφόμαστε ενάντια στο σύστημα διάχυτης εξουσίας που επιδιώκει την υποταγή μας, οριοθετώντας τις επιθυμίες μας και καθορίζοντας τα πλαίσια που μπορούμε να κινηθούμε.

Από μια οπτική κάποιος θα μπορούσε να αντιληφθεί και την ομαδοποίηση που συμμετέχουμε ως άλλη μια συνθήκη περιορισμού των επιθυμιών μας μέσα στους όρους της. Εδώ γίνεται ξεκάθαρη η σημασία της συνδιαμόρφωσης και της διαρκής επανεξέτασης των αξιών και των σχέσεων της ομάδας. **Όταν κάποια άτομα αποφασίζουν να συμπορευτούν στον πόλεμο ενάντια στην εξουσία στην ουσία μοιράζονται οικειοθελώς τις επιθυμίες τους και ένα κομμάτι του εαυτού τους.** Αυτό είναι κάτι αναπόφευκτο στη διάρκεια ζύμωσης των αποφάσεων και της κοινής στρατηγικής καθώς δεν είναι εφικτό να υπάρχει πάντα ακριβώς η ίδια οπτική. Τα διαφορετικά σκεπτικά θα φέρουν αργά ή γρήγορα τις πρώτες διαφωνίες. Όχι προφανώς ρήξεις σε ζητήματα αξιακού κώδικα, αλλά στο κομμάτι επιμέρους επιλογών και άρα επιθυμιών και ιδιαιτεροτήτων σε μη κομβικά ζητήματα. Δεν έχουμε όλοι προφανώς τις ίδιες δυνατότητες πολιτικής εκτίμησης παραμέτρων και πρακτικών αποτελεσμάτων μόνο και μόνο επειδή έχουμε κοινές αντιλήψεις. Είμαστε διαφορετικοί και έχουμε διαφορετικές ικανότητες. **Εδώ το κλειδί της σωστής διαχείρισης τέτοιων ζητημάτων είναι μικρές εκατέρωθεν παραχωρήσεις και η αλλεργία στην ειδίκευση.** Όταν υπάρχουν υγιείς και ειλικρινείς σχέσεις συντροφικότητας, μόνο θετικό αποτέλεσμα έχουν οι διαφορετικές ικανότητες στο κομμάτι της συνοχής, εφόσον κρατούνται μακριά από μόνιμους ρόλους και αυθεντίες. Άλλωστε ακόμα και μια συναίνεση που «θίγει» τον εγωισμό μας, μπορεί να καλύπτεται απόλυτα μετέπειτα βλέποντας τον άλλο σύντροφο σε κάποια άλλη στιγμή να υποχωρεί σε μελλοντικό ζήτημα που θα προκύψει στα πλαίσια της αμοιβαιότητας. Όχι σαν αντάλλαγμα αλλά ως αναγνώριση της δικιάς μας ικανότητας σε ένα τομέα που έχουμε να προσφέρουμε περισσότερο. Αυτό σημαίνει πως κατά τη διάρκεια της συνδιαμόρφωσης, κάποιος μπορεί να περιέχεται ο εαυτός τους 100% ενώ κάποιος άλλοι λιγότερο. Οι επιθυμίες είναι κοινές, όμως ο καθένας μας έχει την δικιά του απόχρωση, και στην διάρκεια της συνδιαμόρφωσης και της σύνθεσης, κάποιες αποχρώσεις θα απορροφηθούν περισσότερο απο κάποιες άλλες.

Σε πραγματικά συντροφικές σχέσεις ο εγωισμός πρέπει να κρατάει τη δημιουργική του πτυχή και να συνεισφέρει τόσο στο ατομικό όσο και στο συλλογικό επίπεδο της ομάδας. Υποχωρήσεις και αναρχική συναίνεση μπορούν να γίνουν όταν είμαστε σίγουροι ότι και ο άλλος

σύντροφος θα έκανε το ίδιο σε κάτι που θα επιμέναμε εμείς, πάντα στα πλαίσια της διαλεκτικής.

Σημαντικό ρόλο για τη διαχείριση του εγωισμού μας, έχει και η κατανόηση από μέρος μας των κινήτρων του άλλου συντρόφου που επιμένει σε κάτι. Άμα θεωρούμε αυτή την επιμονή αποτέλεσμα μιας πιο ολοκληρωμένης πολιτικής ανάλυσης απο τη δικιά μας ,τότε προφανώς συναινούμε και αναγνωρίζουμε το λάθος μας. Όμως ακόμα και αν πρόκειται για μια επιμονή ελάχιστης σημασίας (π.χ μια λέξη σε μια προκήρυξη, αισθητικής αξίας και όχι πολιτικής) ορμώμενη από την ατομική ιδιαιτερότητα του καθενός, χωρίς να έρχεται σε σύγκρουση με την συνείδησή μας, τότε αξίζει αυτή η μικρή παραχώρηση. **Όταν όμως αντιληφθούμε κίνητρα που δε συνάδουν με τον αξιακό μας κώδικα, όπως λιγοψυχία ή διάθεση προδοσίας των κοινών μας επιθυμιών τότε το ζήτημα ξεφεύγει καθώς δημιουργείται μια διαπίστωση γενικότερα προβληματική που πρέπει να ξεκαθαριστεί άμεσα.** Μέσω της επικοινωνίας αλλά και της αντιληπτικής μας ικανότητας αν οδηγηθούμε σε τέτοιες διαπιστώσεις για κάποιο άτομο της ομάδας πρέπει να έρχεται η ρήξη με αυτό και η απομάκρυνση του.

Οπότε ζητήματα, όχι κομβικά για τις αποφάσεις και την εξέλιξη της ομάδας, μπορούν με αμοιβαίες υποχωρήσεις να ξεπερνιούνται μπροστά στη λειτουργικότητα του σχήματος. **Όμως όταν το ζήτημα είναι αξιακό δε γίνεται να καταλήγουμε να επιβάλλεται η θέληση κάποιου ατόμου στην ομάδα ή το αντίστροφο.** Ο άνθρωπος, που κάνει κάτι χωρίς να το θέλει απόλυτα, άμα τελικά πιεστεί από τις συνθήκες ή συναισθηματικά να το κάνει δε θα το κάνει καλά. Υπάρχει η κοινή αρχή σαν αναρχικοί να μην πιέζει κανείς κανέναν να πάρει κάποια απόφαση ή επιλογή που δεν την νιώθει δική του. Όλη η ομάδα, ακόμα και αν χρειαστούν ώρες επί ωρών συζητήσεων, πρέπει να συνδιαμορφώνει τις αποφάσεις της. Είναι διαφορετικό η χρήση διαλεκτικής και επιχειρημάτων εκατέρωθεν μεταξύ συντρόφων από τη στεγνή εργαλειακή πειθώ σα μέθοδο εκβίασης αποφάσεων. Το πρώτο είναι λειτουργικό και υγιές ενώ το δεύτερο είναι η χρήση εξουσιαστικής τεχνικής πειθούς με μακροπρόθεσμα αρνητικά αποτελέσματα. Πρέπει να διατηρούμε την υγιή βάση της εσωτερικής διαδικασίας μακριά από πολιτικαντισμούς και αντισυντροφικές συμπεριφορές.

Στη σπάνια περίπτωση που ακόμα και μετά από προσπάθειες ζύμωσης καταλήγουμε να βαλτώνουμε από τη μη κοινά αποδεκτή απόφαση πρέπει να δίνουμε χώρο στην πρωτοβουλία του ατόμου. **Όταν η ομοφωνία δεν επιτυγχάνεται και τα κίνητρα των δυο διαφορετικών απόψεων είναι κομμάτι του κοινού αξιακού κώδικα, τότε χωρίς να σημαίνει τη γενικότερη διάσπαση της ομάδας λειτουργούμε πρωτοβουλιακά σε αυτό το επιμέρους ζήτημα.** Είναι η στιγμή που η θέληση του ατόμου υπερβαίνει το πλαίσιο της ομάδας. Πρέπει να σεβόμαστε αυτή την επιθυμία και να υπάρχει ο χώρος για τέτοιες πρωτοβουλίες όταν χρειάζεται λόγω των συνθηκών.

Καταλήγοντας σε αυτό το ζήτημα της οριοθέτησης του εγωισμού του ατόμου στο εσωτερικό της ομάδας, βγάζουμε κάποια βασικά συμπεράσματα. Στα επιμέρους ζητήματα, άνευ μεγάλης σημασίας, με εκατέρωθεν υποχωρήσεις βάζουμε προτεραιότητα τη λειτουργία της ομάδας. Στα κομβικά ζητήματα που προκύπτουν επιδιώκουμε μέσω ζυμώσεων από ανταλλαγή απόψεων και επιχειρημάτων να φτάσουμε σε μια κοινά αποδεκτή και ομόφωνη απόφαση. Στις σπάνιες περιπτώσεις που δεν επιτυγχάνεται αυτό, δίνεται χώρος στην πρωτοβουλία του ατόμου στο συγκεκριμένο ζήτημα. Όλα τα παραπάνω εφόσον διασφαλίσουμε ότι τα κίνητρα του ατόμου που έχει διαφορετική άποψη είναι στο πλαίσιο του κοινού μας αξιακού κώδικα.

ΣΤΟΧΟΙ

Η δημιουργία ενός πυρήνα δράσης προϋποθέτει εκτός της συγγενικής πολιτικής αντίληψης και μια βάση πάνω στην οποία θα χτιστεί η συλλογική μας επιθυμία. **Μια ομάδα στηρίζεται πάνω σε συγκεκριμένες συμφωνίες που αναδεικνύουν το κατά πόσο οι στόχοι του κάθε συντρόφου περιέχουν την συλλογικότητα και αν οι συλλογικοί στόχοι περιέχουν το άτομο.** Δεν μπορούμε να βασιστούμε μόνο στην επιφανειακή εικόνα που έχουμε για κάποιον σύντροφο για να επιλέξουμε να συμπορευτούμε μαζί του. Πρέπει στο μέτρο του δυνατού να προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε τα πολιτικά κίνητρα που τον ωθούν στην επιθυμία για ομαδοποίηση. Η προσεκτική επιλογή των συντρόφων

του πυρήνα διευκολύνει τη συνολική εξελικτική πορεία όλου του εγχειρήματος.

Οι δικές μας επιθυμίες μέσα σε μια συλλογικότητα είναι η συνολική άρνηση και καταστροφή αυτού του συστήματος, μέσω της άμεσης παράνομης δράσης με όλα τα μέσα για την προώθηση της αναρχίας. Υπάρχουν όμως και άτομα που το βασικό τους κίνητρο για να προσχωρήσουν σε μια παράνομη ομαδοποίηση περιορίζεται ως ένα βαθμό στην προσπάθεια επίλυσης του βιοποριστικού τους ζητήματος. Με λίγα λόγια την συνεργασία και τις απολαβές απ' την απαλλοτρίωση τραπεζών. Άλλα άτομα μπορεί μεν να επιθυμούν την πραγμάτωση ενεργειών, αλλά με την προϋπόθεση του να παραμένει πάντα χαμηλά ο πήχης των μέσων που θα χρησιμοποιούμε στα πλαίσια του συμβολισμού. Τα παραδείγματα διαφορετικών προσεγγίσεων στο ζήτημα λειτουργίας και εξέλιξης της ομαδοποίησης είναι αρκετά. Το ζήτημα προκύπτει όταν οι επιθυμίες των μελών είναι διαφορετικές ή αλληλοπεριορίζουν η μία την άλλη, τότε στην πορεία της ομάδας θα δημιουργηθούν προβλήματα και ρήξεις. **Οι προτεραιότητες πρέπει να είναι κοινές μεταξύ των μελών καθώς όταν υπάρχουν διαφορετικές στοχεύσεις χάνεται η συλλογική κατεύθυνση.** Μια παθογένεια του αναρχικού χώρου βρίσκεται στο ότι είναι πολύ περισσότερα τα άτομα που είναι πρόθυμα να αναβαθμίσουν τα μέσα δράσης μόνο προς την κατεύθυνση της επίλυσης του βιοποριστικού, αλλά όχι του αντάρτικου πόλης. **Αν όσοι αναρχικοί επέλεξαν τις ένοπλες ληστείες πραγματοποιούσαν με την ίδια συχνότητα και ένοπλες ενέργειες, η παρουσία του αντάρτικου θα ήταν πολλαπλάσια αισθητή.** Είναι δυστυχώς μειοψηφία οι αναρχικοί ληστές που ξεκινώντας από την επιλογή της ένοπλης απαλλοτρίωσης διατήρησαν αυτή την εξέλιξη των μέσων, σε αμιγώς πολιτικές ενέργειες που δεν είχαν βιοποριστικό όφελος.

Το ερώτημα είναι ότι γιατί κάποιος που επιλέγει να πάρει τα όπλα για να μπει σε μια τράπεζα, έτοιμος να σκοτώσει ή να σκοτωθεί σε μια συμπλοκή, δεν παίρνει τα ίδια όπλα για να σημαδέψει και να τυροβολήσει τους εχθρούς που μας εξουσιάζουν. Αυτό το ερώτημα παίρνει πολλές δικαιολογίες σαν απάντηση. Προφανώς ο βασικός λόγος είναι ο φόβος. Αλλιώς αντιμετωπίζει και κυνηγάει η καταστολή μια απλή απαλλοτρίωση και αλλιώς ένα ένοπλο καθαρά πολιτικό χτύπημα.

Για να είμαστε ξεκάθαροι, η επιλογή της απαλλοτρίωσης στόχων

της κυριαρχίας δεν είναι κάτι απλά θεμιτό, αλλά είναι αναπόσπαστο κομμάτι στη λειτουργία μιας αντάρτικης ομάδας. Υπάρχουν έξοδα που πρέπει να καλυφθούν για το σχεδιασμό και την πραγμάτωση ενεργειών αλλά και για τη διαβίωση των μελών. Απλά δεν ικανοποιούμε τη δράση μας, αποφεύγοντας μόνο τη μισθωτή σκλαβιά που είναι ένα βασικό εργαλείο υποταγής του συστήματος. **Η άρνηση εργασίας όταν δεν συνδύζεται με την συμμετοχή στο αναρχικό αντάρτικο πόλης, είναι απλά μια άλλη «εργασία» και απλά ένας παράνομος τρόπος πλουτισμού, που απο μόνος του δεν απειλεί το σύστημα.**

Θέλουμε να εξοικονομούμε χρόνο για να δοθούμε απόλυτα στην υπόθεση της επανάστασης. Η επιθυμία μας δεν περιορίζεται σε εναλλακτικές προτάσεις βιοπορισμού, αλλά ικανοποιείται μόνο μέσω της πολύμορφης επίθεσης στο σύστημα συνολικά. Βέβαια τώρα πλέον στην Ελλάδα λόγω της αύξησης ασφάλειας στις τράπεζες, η επιλογή της ληστείας δυσκόλεψε, κάνοντας εξάλλου πολλούς να τα παρατήσουν και να χάσουν έστω και αυτή τη μικρή επαφή με την παρανομία, σημάδι της μερικότητας της επιλογής τους.

Τα παραδείγματα διαφορετικών κινήτρων δραστηριοποίησης στο ένοπλο, όπως αυτό με αναρχικούς πρόθυμους μόνο για ληστείες, αναφέρονται για να καταδείξουν τη σπουδαιότητα κοινών στόχων στο σύνολο της ομάδας. Αν κάποιος που έχει μια πιο συνολική επιθυμία επίθεσης σχηματίσει έναν πυρήνα με κάποιον που ενδιαφέρεται μόνο για ληστείες, τότε αυτόματα περιορίζονται οι δυνατότητες του εγχειρήματος. Όπως και αν δυο άτομα έχουν κοινή επιθυμία για ενέργειες, αλλά ο ένας οριοθετεί τον πήχη των μέσων μέχρι π.χ. μόνο τη χρήση εμπρηστικών μηχανισμών αυτόματα περιορίζει το σύντροφο που θέλει να εφαρμόσει την πρακτική των πολιτικών εκτελέσεων. Δεν έχει νόημα να χτίζουμε μια υποδομή, που από την αρχή της θα είναι περιορισμένη σε ένα χαμηλό βεληνικές. **Βέβαια, επειδή η απολυτότητα ταιριάζει στις θεωρίες και όχι στην πραγματική ζωή δε θεωρούμε ότι κάποιος πρέπει απλά να περιμένει αναβάλλοντας τη δράση μέχρι να συναντήσει τους τέλειους ουρανοκατέβατους συντρόφους.** Από την αναβολή καλύτερα να αξιοποιήσουμε επιμέρους συνεργασίες με συντρόφους ακόμα και αν έχουν διαφορετικές προτεραιότητες από τις δικές μας. Εξάλλου πάντα υπάρχει η πιθανότητα μέσω της τριβής και των κοινών βιωμάτων να εμπλουτιστούν οι επιλογές των ατόμων. Αν και, χωρίς πεσιμιστική

διάθεση, οι άνθρωποι έχουν την τάση να τείνουν προς τις εύκολες λύσεις και το βόλεμα, αποφεύγοντας το δύσκολο δρόμο της πραγμάτωσης των ιδεών τους σαν αναρχικοί.

Όλο αυτό το ζήτημα δεν τίθεται λοιπόν για να βρεθούν δικαιολογίες για την αναβολή της δράσης μέχρι να προκύψουν οι τέλειες συνθήκες δημιουργίας ομαδοποίησης. Αντίθετα, εμείς μιλάμε για την αναρχία στο εδώ και τώρα. Αλλά θέλουμε να εστιάσουμε στο σκεπτικό που λέει ότι είναι καλύτερο να επιλέξουμε να χτίσουμε μια σχέση με προοπτική εξέλιξης με έναν πιο άπειρο σύντροφο, από το να επιλέξουμε μια ευκαιριακή δομή περιορισμένη από την αρχή ακόμα και αν σε πρακτικό επίπεδο φαίνεται πιο έμπειρη.

Αξίζει να επενδύσουμε σε κάτι με προοπτική που θα μας καλύπτει παρά σε κάτι που έχουμε ελάχιστα κοινά σημεία σύνδεσης. Οπότε πρέπει να προσπαθούμε να είμαστε ξεκάθαροι από την αρχή για τις στοχεύσεις μας, ώστε ο κάθε σύντροφος να κάνει την επιλογή του. Για εμάς ο στόχος είναι η δημιουργία μιας ομαδοποίησης που εντάσσει όλα τα μέσα επίθεσης στη δράση της και είναι εργαλείο πραγμάτωσης της συνολικής μας επιθυμίας για άρνηση αυτού του κόσμου μέσω της πράξης. Ξεκινώντας με αυτή την κοινή βάση θα συνεχίσουμε εστιάζοντας σε κάποια από τα ζητήματα που μπορεί να ανακύψουν στην περεταίρω εξέλιξη της ομαδοποίησης.

ΑΝΑΘΕΣΗ

Ένα άλλο ενδιαφέρον ζήτημα που τίθεται ιδιαίτερα σε πολυμελείς ομαδοποιήσεις, είναι αυτό της κατανομής ρόλων στο εσωτερικό τους. Η διαδικασία της ανάθεσης και η εξειδίκευση των ρόλων είναι μια συνέπεια, όταν μονίμως ένα άτομο αναλαμβάνει να φέρει εις πέρας, συγκεκριμένες «εργασίες». Αυτή η εξειδίκευση αν δεν σπάσει μπορεί να καταστεί προβληματική σε βάθος χρόνου.

Είναι δεδομένο ότι τα μέλη μιας ομάδας δεν είναι όμοια άτομα, οπότε είναι λογικό κάποιος να έχει μεγαλύτερες ικανότητες σε κάτι συγκεκριμένο συγκριτικά με τους υπόλοιπους. Επακόλουθο βάσει λογικής είναι ότι αυτός που κατέχει καλύτερα κάτι, αναλαμβάνει να το κάνει, καθώς έτσι αυξάνονται οι πιθανότητες για καλύτερο αποτέλεσμα. Βέβαια επειδή πέρα από το αποτέλεσμα, στόχος μας είναι και η αυτοβελτίωση στα πλαίσια της ομάδας, τίθεται ένα λεπτό ζήτημα σε

αυτή την περίπτωση. Αναλαμβάνοντας σε μόνιμη βάση το ίδιο άτομο μια συγκεκριμένη «εργασία» στερεί τη δυνατότητα εξέλιξης των υπολοίπων πάνω σε αυτόν τον τομέα. Έτσι από τη μια πλευρά έχουμε τη μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα και από την άλλη το ζήτημα της εξέλιξης του κάθε μέλους ξεχωριστά. Το ξεπέραςμα αυτού του διλήμματος επιτυγχάνεται μέσω της σωστής διαχείρισης και λειτουργίας της ομάδας.

Όταν κάποιος καταλήγει ειδικός επί μιας θεματικής στο εσωτερικό της ομάδας μπορεί αυτό να γίνει η αρχή για τη δημιουργία αλλοτριωμένων εγωιστικών συμπεριφορών από την πλευρά του που θα οδηγήσουν σε εκφάνσεις άτυπης ιεραρχίας. Συνέπεια μιας φτωχής συνειδησης, η πεποίθηση της ανωτερότητας μας έναντι των υπόλοιπων μελών λόγω μιας γνώσης ή ικανότητας που κατέχουμε μόνο εμείς, οδηγεί σε συμπεριφορές μπολιασμένες από την αλλοτρίωση αυτού του συστήματος. Τροφοδοτείται η αρνητική πτυχή του εγωισμού μας με αποτέλεσμα την επικράτηση παγιωμένων ρόλων που αντίστοιχα δημιουργούν διαχωρισμένες σχέσεις στο εσωτερικό της ομάδας. Κάτι που αντιβαίνει την ίδια τη λογική σχηματοποίησης της και δημιουργεί ρήγμα στη συντροφικότητα μεταξύ των μελών της. **Βέβαια επειδή κάθε νόμισμα έχει δυο όψεις η αποδοχή της εξειδίκευσης κάποιου άλλου είναι και η αποδοχή μιας παραίτησης από την πλευρά μας στο ζήτημα της εξέλιξης. Είναι μια μορφή ηττοπάθειας και έλλειψης πίστης στον εαυτό μας.**

Μπορεί βέβαια να είναι ακόμα χειρότερα και αυτή η αποδοχή να προέρχεται από μια προσπάθεια ατομικού βολέματος. Το να απαλασσόμαστε από δουλειές της οργάνωσης “φορτώνοντας” τες σε κάποιον άλλο είτε από φόβο για την πραγματοποίησή τους είτε από τεμπελιά είναι κάτι που άμα γίνει αντιληπτό, πρέπει άμεσα να καταπολεμηθεί ακόμα και ερχόμενοι σε ρήξη με το μέλος που αναπτύσσει τέτοια νοοτροπία.

Αυτό που θα μας βοηθήσει να αποφύγουμε αυτές τις παγίδες εγωισμών και της μικρότητας της ιεραρχίας, είναι να προωθήσουμε τη διάχυση της γνώσης και την εξέλιξη των ικανοτήτων ως βάση του εσωτερικού της ομάδας. Το άτομο που κατέχει τη γνώση και την ικανότητα σε κάτι πρέπει να είναι αυτό που θα τη μεταδώσει στα υπόλοιπα μέλη. Δε γίνεται να τίθεται θέμα εγωισμού από τη μία και ούτε θέμα απάθειας από την άλλη. Η γνώση δεν πρέπει να παραμένει κτήμα κάποιου. Μόνο μέσω της επικοινωνίας της θα τροφοδοτήσουμε την εξέλιξη του κάθε μέλους

και άρα συνολικά της ομάδας. Σε όλη αυτή τη διαδικασία μπορεί να έχει προβάδισμα ή καλύτερα ειδικό βάρος η άποψη αυτού που γνωρίζει κάτι καλύτερα, αλλά χωρίς να λειτουργεί ως αλάθητο ή ως αυθεντία.

Πρέπει να βασίσουμε την πορεία της ομάδας πάνω στη διαρκή εκμάθηση με συνέπεια και στον πειραματισμό όλων των μελών σε νέα πεδία γνώσης. Ας μετασχηματίσουμε τον εγωισμό μας σε έναν ανταγωνισμό με ευγενή άμιλλα που θα είναι ένα επιπλέον κίνητρο εξέλιξης. Εξάλλου ζούμε στη ψηφιακή εποχή που η πληροφορία βρίσκεται παντού γύρω μας. Αυτό που λείπει είναι η διάθεση αξιοποίησής της. Όταν ένα άτομο έχει πραγματικό ενδιαφέρον για το αναρχικό αντάρτικο οφείλει να διευρύνει τις γνώσεις του, να αξιοποιήσει την τεχνολογία, στρέφοντας την ενάντια στους ιδιοκτήτες της και να αναβαθμίσει τη δράση του με όλα τα μέσα.

Είναι παράλογο να εγκλωβιζόμαστε σε ένα σκεπτικό χαμηλής διατήρησης του πήχη της αναρχικής βίας με το πρόσχημα την εύκολα οικειοποιήσιμη και αφομοιώσιμη χρήση της από όλα τα μέλη. Γιατί έτσι αυτό που θα κρατήσουμε χαμηλά είναι οι δυνατότητες βελτίωσης του ατόμου και άρα της ομάδας. Όλα τα μέσα μπορούν να γίνουν προσβάσιμα με την απαραίτητη προσοχή. Η προσπάθεια θεωρητικοποίησης από κάποιους της επιλογής χαμηλής έντασης μέσων επίθεσης δεν είναι η λύση στο ζήτημα της εξειδίκευσης. Συνήθως είναι απλά μια δικαιολογία λόγω των ποινικών συνεπειών και του φόβου της καταστολής με ένα θεωρητικό μανδύα. Δεν είναι πρακτικό το ζήτημα ώστε με τη χρήση μόνο συμβολικών μέσων να λυθεί. Είναι αντιληπτικό και προϋποθέτει την ατομική και συλλογική συνείδηση και επιθυμία να οξύνουμε την αναρχική επίθεση ενάντια στο κράτος και τις δομές του.

Όλο αυτό θα έχει και ένα πρακτικό αντίκρισμα, πέρα από την καλύτερη σχέση μεταξύ των συντρόφων, καθώς ο κάθε σύντροφος ξεχωριστά αναπτύσσει τις ικανότητες του και διευρύνει τις δυνατότητες του. Στην πορεία της δράσης μας μπορεί κάποιος σύντροφος να συλληφθεί ή να σκοτωθεί. Αν ήταν ο μόνος που κατείχε μια κομβική για τη λειτουργία της ομάδας ικανότητα και οι υπόλοιποι παρέμεναν απλά θεατές σε αυτή τη διαδικασία, θα βρεθούν τώρα μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Για παράδειγμα όταν σε μια ομάδα μόνο ένας ξέρει να κλέβει οχήματα ή να κατασκευάζει βόμβες το πλήγμα αν χαθεί αυτός θα είναι τεράστιο και θα υπάρχει θέμα συνέχισης της δράσης των υπόλοιπων μελών. Αντίθετα όταν όλοι διεκδικούμε να έχουμε γνώση και εξασκούμε τις ικανότητές

μας αυξάνεται η δυνατότητα της ομάδας στη διαχείριση δύσκολων καταστάσεων.

Στόχος μας οπότε δεν είναι ο περιορισμός της εξέλιξης των μέσων, αλλά η διαρκής προσπάθεια όλων των μελών στο να πειραματίζονται με τη χρήση τους αυξάνοντας τις ικανότητές τους. Έτσι τίθεται σε πλαίσια εφικτά η δυνατότητα ο καθένας να μπορεί να έχει γνώση και ικανότητες για όλα τα ζητήματα της οργάνωσης.

Η ΧΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ

Η επιδίωξη για τη συμμετοχή μας σε μια οργάνωση δεν βρίσκεται μόνο στο να αποτελέσουμε κομμάτι ενός εργαλείου επίτευξης επιθέσεων στο υπάρχον σύστημα. Μέσω της δημιουργίας μιας αναρχικής ομάδας έχουμε την επιθυμία της δημιουργίας συντροφικών σχέσεων βασισμένες στις αναρχικές μας αξίες και στο κοινό βίωμα της δράσης. Αυτές θα είναι και ο ουσιαστικός πυρήνας της οργάνωσης και η βάση των περεταίρω πρακτικών διαδικασιών. Στη διάρκεια αυτού του εγχειρήματος σύμπραξης αναπτύσσονται βέβαια και διαφορετικές σχέσεις μεταξύ του ατόμου και των υπόλοιπων μελών της ομάδας.

Οι προσπάθειες συνδιαμόρφωσης σκεπτικών, η ζύμωση που επέρχεται από αυτή τη διαδικασία και η τριβή που αναπτύσσεται μέσω κοινών βιωμάτων και δράσης μαζί με την ιδιαιτερότητα κάθε ατομικότητας δημιουργεί διαφορετικές «χημείες» σχέσεων. Είναι γεγονός ότι δεν ταιριάζουμε όλοι το ίδιο με όλους. Με κάποια άτομα δημιουργείται μια σχέση καλύτερης συνεννόησης και πιο κοντινού τρόπου εκτίμησης και αντίληψης των συνθηκών από ότι με κάποιους άλλους. Κοινές αναφορές, κοντινές ηλικίες, παρόμοια βιώματα μπορεί να είναι κάποιες από τις δεκάδες παραμέτρους που οδηγούν σε αυτό το αποτέλεσμα. Όλο αυτό είναι κάτι ανεξάρτητο από την αμοιβαία εκτίμηση και συντροφικότητα μεταξύ όλων των ατόμων που συμμετέχουν στο εγχείρημα και οι οποίες είναι βασικές προϋποθέσεις της ύπαρξής του. Η χημεία μιας συντροφικής σχέσης, δηλαδή το αποτέλεσμα συνεργασίας δυο ατόμων, είναι κάτι που έχει τη δικιά της ξεχωριστή απόχρωση και δεν μπορεί να καθοριστεί με ορθολογικά κριτήρια. Δεν έχει κάποιο νόημα να εκβιάζουμε καταστάσεις

προσπαθώντας να πετύχουμε μια ιδεατή συνθήκη όπου όλα τα άτομα της οργάνωσης να έχουν ακριβώς τις ίδιες σχέσεις μεταξύ τους.

Κάποια γεγονότα, όπως το καλύτερο δέσιμο ανάμεσα σε συντρόφους που είναι και φίλοι, πρέπει να τα αναγνωρίζουμε και να εστιάζουμε πλέον στη διαχείρισή τους με τον καλύτερο δυνατό τρόπο ώστε να μην ξεπέφτουν σε ένα παρεϊσμό που αλλοιώνει τα χαρακτηριστικά της ομάδας. Όλο αυτό στο οποίο αναφερόμαστε ανταποκρίνεται περισσότερο σε πολυμελείς ομάδες και όχι σε πυρήνες δύο ή τριών ατόμων όπου τα πράγματα είναι πιο απλά και συγκεκριμένα. Όπως σε κάθε ζήτημα που προκύπτει, έτσι και σε αυτήν την περίπτωση αξιοποιούμε την αντίληψη που διαμορφώνουμε από τα συμπεράσματα μας και επιδιώκουμε τον καλύτερο τρόπο αποφυγής μελλοντικών προβλημάτων και επίλυσης των ήδη υπαρχόντων.

Είναι αντιληπτό ότι η ύπαρξη διαφορετικής χημείας μεταξύ των ατόμων επηρεάζει τελικά το ίδιο το αποτέλεσμα της δράσης μας και εκεί τίθεται ουσιαστικά το ζήτημα. Το πρακτικό αντίκρισμα μιας τέτοιας συνθήκης είναι για παράδειγμα η προσπάθεια εκτέλεσης μιας ενέργειας από δύο μέλη της ομάδας που η χημεία μεταξύ τους δεν είναι ιδιαίτερα καλή. Σε αυτή την περίπτωση η έλλειψη «καλής χημείας» μπορεί να οδηγήσει στην αποδυνάμωση των δυνατοτήτων τους ως απόρροια της προβληματικής τους συνεργασίας. Αυτό μειώνει το ποσοστό επιτυχίας της ενέργειας καθιστώντας την ευάλωτη σε απρόβλεπτους παράγοντες. Κάθε σχέδιο όσο αναλυτικά και να είναι δουλεμένο, έχει άγνωστες παραμέτρους που δεν μπορούν να προβλεφθούν στο σύνολό τους. Αυτό το κενό καλύπτεται εν κινήσει από τις πρωτοβουλίες και τα αντανακλαστικά των ατόμων που πραγματοποιούν την επιχείρηση.

Ο πυρήνας των άμεσων αντανακλαστικών και των γρήγορων πρωτοβουλιών στηρίζεται στην σωστή συνεργασία μπροστά σε έντονες και απρόβλεπτες καταστάσεις και είναι το σημείο που η χημεία μεταξύ των συντρόφων παίζει καθοριστικό ρόλο. Αν υστερούν σε αυτό το κομμάτι είναι πιθανό να υπάρξει προβληματικός συνδυασμός διαφορετικών πρωτοβουλιών που θα οδηγήσει στην αποτυχία. Είναι τα κλάσματα του δευτερολέπτου που οι σύντροφοι πρέπει να λειτουργήσουν σαν ένα μυαλό συγχρονίζοντας τις κινήσεις τους βάσει μιας κοινής στρατηγικής για να ανταπεξέλθουν.

Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η χημεία μεταξύ συντρόφων δεν

προσδιορίζεται μέσω ενός στείρου παντρέματος των ικανοτήτων του καθενός, που απαιτούνται για την κάθε ενέργεια. Η τριβή μεταξύ τους, η εμπειρία και η γνώση των ιδιαιτεροτήτων του καθενός είναι κάποιιοι από τους καθοριστικούς παράγοντες για τη συνεργασία που θα αυξήσει το ποσοστό επιτυχίας. Η διαδικασία εξέλιξης των συντροφικών σχέσεων επιτυγχάνεται με την πάροδο του χρόνου και βασίζεται στην αξιοποίηση της γνώσης και της γνωριμίας μας με τους συντρόφους μας. Δεν μπορούμε να εκβιάσουμε τη διαδικασία να επιταχυνθεί παρά μόνο να δημιουργήσουμε εκείνες τις συνθήκες που θα βοηθήσουν στην ωρίμανσή της. Όλο αυτό το συμπέρασμα μάς οδηγεί σε μια προσεκτική αντιμετώπιση του ζητήματος σχηματισμού του πυρήνα που θα πραγματώσει μια ενέργεια. Θα πρέπει να υπολογίζουμε ως ένα ακόμα παράγοντα τη χημεία μεταξύ των συντρόφων που θα αναλάβουν να φέρουν την επιχείρηση εις πέρας. **Μπορεί άτομα που μεμονωμένα έχουν τις απαραίτητες ικανότητες πραγματοποίησής της, σαν ομάδα να υστερούν στη δυνατότητα συνεργασίας τους.**

Μπορούμε λοιπόν να ωθήσουμε τη δημιουργία επιμέρους άτυπων υποομαδοποιήσεων στο εσωτερικό της οργάνωσης, βασισμένες στην καλύτερη χημεία των ατόμων. Αυτό δεν είναι κάτι διασπαστικό όταν υπάρχει η προαναφερόμενη κοινή βάση της αμοιβαίας συντροφικής σχέσης μεταξύ όλων των μελών. **Όσο διατηρείται η κοινή κατεύθυνση της οργάνωσης μέσω των συλλογικών διαδικασιών και αποφάσεων τότε έχουμε αποτρέψει εκφάνσεις άτυπης ιεραρχίας και δεν πλήττεται η συνοχή της.**

Ένα τέτοιο μοντέλο λειτουργίας εσωτερικών πυρήνων στην ομάδα προσφέρει τη δυνατότητα ύπαρξης σχετικά αυτόνομων “κολόνων” υποστήριξης όλου του εγχειρήματος που έχουν μάθει να λειτουργούν συνεργατικά. Αναπτύσσονται ακόμα ισχυρότεροι δεσμοί μεταξύ συντρόφων και αποφεύγονται προστριβές ως ένα βαθμό από την αναγκαστική συνεργασία μελών της ομάδας που δεν έχουν την ιδανική διαπροσωπική σχέση. **Ένα σημαντικό κομμάτι που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή είναι να διαφυλάξουμε ότι αυτό το μοντέλο δε θα δημιουργήσει αποστάσεις μεταξύ των συντρόφων.** Δεν έχει νόημα να καλύψουμε με αυτόν τον τρόπο προβληματικές σχέσεις μεταξύ συντρόφων. Αυτές πρέπει να διαχειριστούν διαφορετικά. Απλά είναι ένα μοντέλο αξιοποίησης με τον καλύτερο δυνατό τρόπο των δυνατοτήτων

του καθενός βάσει της χημείας που αναπτύσσει με άλλους συντρόφους και όχι μόνο βάσει των ικανοτήτων του. Έτσι και το ίδιο το άτομο θα βρίσκει ένα πιο πρόσφορο έδαφος εξέλιξης σε όλους τους τομείς.

Βέβαια δεν έχει λογική η δημιουργία στο εσωτερικό της ομάδας πυρήνων δύο ταχυτήτων συγκεντρώνοντας από τη μία τα άτομα με τις καλύτερες δυνατότητες και από την άλλη τα άτομα που πιθανόν να έχουν έλλειμμα εμπειρίας. Μιλάμε για τη δημιουργία ισοδύναμων πυρήνων που θα σέβονται τη βασική αρχή της οργάνωσης, τη δυνατότητα ατομικής εξέλιξης μέσω της δράσης του κάθε μέλους. Όλο αυτό διασφαλίζουμε να κινείται πάντα στα πλαίσια κοινών αποφάσεων μεταξύ όλων των συντρόφων διαφορετικά θα δημιουργήσουμε διασπαστικές τάσεις.

Καταλήγοντας, στόχος μας είναι η προσπάθεια βελτίωσης κάθε σχέσης ξεχωριστά στο εσωτερικό της ομάδας σαν απαραίτητη προϋπόθεση για τη συλλογική εξέλιξη.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΡΗΞΕΩΣ

Στην πορεία εξέλιξης της ομάδας ερχόμαστε πιο κοντά στους συντρόφους μας λόγω της τριβής που αναπτύσσεται από κοινά βιώματα και εμπειρίες. Τους μαθαίνουμε και μας μαθαίνουν ακόμα καλύτερα και κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας χτίζονται ακόμα πιο δυνατές σχέσεις. **Βέβαια σε αυτή τη διαδρομή είναι σίγουρο ότι θα ανακαλύψουμε πτυχές της προσωπικότητας τους ή ακόμα και της δικής μας που δε μας είχαν γίνει αντιληπτές προγενέστερα.** Το άτομο στις δύσκολες συνθήκες αποκαλύπτει την πιο αληθινή πλευρά του εαυτού του. Το βίωμα έντονων στιγμών και οι αντιδράσεις του ατόμου σε αυτές, δείχνει τι είναι ο καθένας μας και ακυρώνει τις εύκολες δικαιολογίες και τα ελαφρυντικά που συχνά τροφοδοτούν τον παρεϊσμό με αποτέλεσμα την αποπολιτικοποίηση της ομάδας.

Δεν πρέπει να βασιζόμαστε στη συμπάθεια για κάποιον ή σε μια αποσπασματική συμπεριφορά του για να οδηγηθούμε σε ένα συνολικό συμπέρασμα. **Πιο ουσιαστικό θα ήταν να διαμορφώσουμε την άποψή μας για κάποιον από τη στάση του στα δύσκολα.** Όταν ένα άτομο κάνει κάτι μια φορά είναι πολύ πιθανό να το επαναλάβει ιδιαίτερα όταν πρόκειται για κάτι αρνητικό. **Εξάλλου η καλύτερη εκτίμηση**

για τη μελλοντική συμπεριφορά κάποιου γίνεται με τη μελέτη και την κατανόηση του παρελθόντος του. Σε κάθε περίπτωση η θετική ή αρνητική μας αποτίμηση για κάποιον θέλουμε να είναι αποτέλεσμα της συνολικής πορείας του και να μην περιοριζόμαστε στην εκτίμηση μεμονωμένων στιγμών.

Αρνητικά χαρακτηριστικά, προϊόντα της αλλοτρίωσης από την κοινωνία που μέσα της εξελισσόμαστε, υπάρχουν στην ψυχοσύνθεση όλων μας. Συμπεριφορές που κινούνται από τη ροπή προς το προσωπικό συμφέρον σε συνδυασμό με την αδιαφορία για τους κοντινούς μας και η ιδιοτέλεια γενικότερα είναι στοιχεία που μπορεί να συναντήσουμε ακόμα και στο εσωτερικό της ομάδας. **Τα μόνα αναχώματα στην εξέλιξη τέτοιων συμπεριφορών είναι η συνείδηση και ο ατομικός και συλλογικός αξιακός μας κώδικας.** Οπότε προσπαθούμε μέσω της κατανόησης του εαυτού μας αλλά και των συντρόφων μας να περιορίζουμε και να χτυπάμε αλλοτριωμένες συμπεριφορές και κίνητρα. Δεν πρέπει να πέφτουμε στην παγίδα δικαιολόγησης τους. **Η κατανόηση, του γιατί κάποιος κάνει κάτι, δεν είναι η δικαιολόγηση αυτού που κάνει, αλλά μια βάση για την προσπάθεια αλλαγής του.** Δεν πρέπει να επιρρίπτουμε ευθύνες στις συνθήκες, στην κακιά στιγμή ή γενικά οπουδήποτε αλλού πέρα από το ίδιο το άτομο.

Η συνοχή είναι βασικό χαρακτηριστικό της ομαδοποίησης. Είναι κάτι που το επιδιώκουμε και πρέπει να στηρίζεται στην ειλικρίνεια και στην αποδοχή ενός κοινού αξιακού κώδικα. **Όταν αντιλαμβανόμαστε προβληματικές συμπεριφορές από συντρόφους δεν πρέπει στο πλαίσιο μιας επίπλαστης αίσθησης ενότητας να τις προσπερνάμε βάζοντάς τες κάτω από το χαλάκι, προσπαθώντας να μη διαταράξουμε το κλίμα μεταξύ μας.** Αυτή είναι μια κοντόφθαλμη αντιμετώπιση που θα τροφοδοτήσει μελλοντικά προβλήματα την ίδια τη βάση της ομάδας.

Το σημαντικό είναι να διαχωρίζουμε τις πραγματικές προβληματικές συμπεριφορές από την έλλειψη χημείας ή ιδιαίτερης συμπάθειας μεταξύ συντρόφων. Ο κάθε χαρακτήρας είναι διαφορετικός και όλοι μας έχουμε γνωρίσματα που κάποιος άλλος μπορεί να εκλάβει ως ιδιοτροπίες. Το πραγματικό πρόβλημα προκύπτει όταν αντιλαμβανόμαστε, ότι μια συμπεριφορά πηγάζει από κίνητρα που είναι κόντρα στη συνείδηση και τον αξιακό μας κώδικα. Τότε δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το ζήτημα

που προκύπτει γιατί κάτι τέτοιο θα έθιγε το συνολικότερο εγχείρημα που βασίζεται στις ειλικρινείς σχέσεις στο εσωτερικό του. Η αντιμετώπισή μας πρέπει να είναι ξεκάθαρη και άμεση.

Ένα πρώτο στάδιο διαχείρισης όταν προκύπτει κάτι τέτοιο, είναι η άμεση και ευθεία επικοινωνίας με το άτομο που θεωρούμε ότι είναι φορέας προβληματικής συμπεριφοράς καθώς και με το σύνολο της ομάδας. Μπορεί με αυτή τη προσπάθεια από πλευράς μας να δοθεί μια δυνατότητα στο άτομο να αντιληφθεί και να διορθώσει το λάθος του. Παράλληλα αυτή η δοκιμασία θα μας βοηθήσει να επιβεβαιώσουμε το κατά πόσο εύστοχη ήταν η εκτίμησή μας, βλέποντας τη συμπεριφορά που θα επιδείξει το άτομο κατά την προσπάθεια επικοινωνίας του προβλήματος μαζί του και μετά. Η αντίδρασή του θα είναι καθοριστική για το ξεκαθάρισμα της κατάστασης. Ίσως οδηγήσει το άτομο στην υπέρβαση μέσω της ουσιαστικής αντίληψης του λάθους του με αποτέλεσμα το ξεπέραςμα του.

Ίσως αντιληφθούμε ότι κρίναμε εμείς λάθος και ήμασταν υπερβολικοί στα συμπεράσματά μας. Τέλος μπορεί αυτή μας η προσπάθεια να στεφθεί με αποτυχία και να οδηγήσει στο επόμενο στάδιο, αυτό της άμεσης ρήξης μαζί του.

Σε αυτό το τελευταίο σενάριο η ρήξη πρέπει να είναι μια συλλογική απόφαση της ομάδας. **Η οργάνωση βασίζεται στη συνοχή και δεν έχει χώρο για τις επιλογές της μέσης οδού ή της υπομονής.** Όταν γίνεται αντιληπτό ότι ένα άτομο έχει ρηξιακό ζήτημα με κάποιο άλλο μέλος της οργάνωσης είναι ατομική ευθύνη του κάθε μέλους ξεχωριστά να πάρει ξεκάθαρη θέση. Εδώ δεν χωράνε τα χλιαρά συναισθήματα. Τα πάντα πρέπει να είναι ξεκάθαρα. Σε αντίθετη περίπτωση μπολιάζουμε με αρνητισμό, απωθημένα και προκατάληψη σχέσεις που πρέπει να βασίζονται στην ειλικρίνεια. Ακόμα πρέπει να αντιληφθούμε ότι κάποιες φορές όταν κοντινά άτομα έρχονται σε ρήξη δε γίνεται να μεταλλάξουν την προγενέστερη συντροφική σχέση που είχαν σε σχέση αδιαφορίας.

Συνήθως δημιουργείται εχθρικό κλίμα που πηγάζει από τη δυσαρέσκεια και την απογοήτευση που φέρνουν οι οξυμμένες απαιτήσεις που είχαμε από ένα άτομο που θεωρούσαμε σύντροφο. Γι' αυτό με ξεκάθαρο τρόπο το κάθε μέλος πρέπει να συνειδητοποιεί το ποσοστό ατομικής ευθύνης που έχει σε μια συλλογική απόφαση επειδή το μέλλον μπορεί να επιφυλάσσει απρόοπτες εξελίξεις. Αυτή η συνειδητοποίηση μαζί με την

πλήρη ειλικρίνεια είναι η βάση επίλυσης εσωτερικών ζητημάτων έπειτα από μια προβληματική συμπεριφορά ενός ή κάποιων μελών της οργάνωσης.

Καταλήγοντας αντιλαμβανόμαστε ότι μόνο κρίνοντας αυστηρά τον εαυτό μας και τα άτομα που σχηματίζουν την οργάνωση βάζουμε ισχυρές βάσεις εξέλιξης της και αποφεύγουμε παράλληλα μελλοντικά προβλήματα. Χρειάζεται μια συνεχής επιβεβαίωση των κινήτρων μέσω της πράξης και ποτέ δεν πρέπει να εφησυχάζομαστε από προγενέστερα συμπεράσματα. Τέλος όταν τα προβλήματα που προκύπτουν προσβάλλουν τον αξιακό μας κώδικα μέσω της ειλικρινούς επικοινωνίας πρέπει να τα λύνουμε άμεσα με κάθε κόστος.

Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΝΟΗΤΩΝ

Ένα ζήτημα που μπορεί να προκύψει σε βάθος χρόνου σε μια σταθερή ομαδοποίηση και είναι ως ένα βαθμό μια παθογένεια αυτού του μοντέλου οργάνωσης είναι η παρεξήγηση των αυτονόητων. Όταν με τους συντρόφους σου μοιράζεσαι κοινά βιώματα και στιγμές έντασης είναι λογικό να κλειδώνεις τα συμπεράσματά σου για αυτούς. **Μετά από κάποιο στάδιο στην πορεία της κοινής σας διαδρομής αυτοματοποιείς τις απόψεις που έχεις για τα κοντινά σου άτομα.** Δεν αμφισβητούμε τα κίνητρά τους, ούτε διερευνούμε τον τρόπο σκέψης τους. Αισθανόμαστε, και ως ένα βαθμό ισχύει, ότι έχουμε οδηγηθεί σε ασφαλή συμπεράσματα για τον κάθε σύντροφο ξεχωριστά. Αυτό είναι κάτι λογικό να συμβαίνει, καθώς μια συνθήκη όπου καθημερινά θα αναζητούσες από τους συντρόφους σου επανεπιβεβαίωση των βασικών αξιών που σας συνδέουν θα ήταν κουραστική και σίγουρα μη λειτουργική. Εδώ ανακύπτει όμως και το ζήτημα που αναφέρουμε.

Το κάθε άτομο είναι ξεχωριστό και έχει τις δικές του εκτιμήσεις, επιθυμίες και τρόπο σκέψης. Αυτές όμως επηρεάζονται από διάφορες συνθήκες που βιώνει. Το αποτέλεσμα αυτής της επιρροής μεταφράζεται σε κάθε άτομο διαφορετικά. **Ακόμα και όταν βιώνουμε ίδιες συνθήκες με κάποιον κοντινό μας δε σημαίνει ότι θα καταλήξουμε και στα ίδια συμπεράσματα.** Έτσι το ότι θεωρούσαμε αυτονόητη μια κοινή οπτική σε χ χρόνο όπου οι συνθήκες ήταν αλλιώς δε σημαίνει ότι και σε άλλες συνθήκες θα διατηρηθεί από όλους η ίδια κοινή οπτική. **Είναι η στιγμή που ίσως δημιουργούνται οι πιο μεγάλες απογοητεύσεις όταν κάποιος κοντινός μας λειτουργεί κατώτερα των περιστάσεων σύμφωνα με τα δικά μας κριτήρια που θεωρούσαμε εσφαλμένα ότι ήταν κοινά.**

Το ζήτημα αυτό μπορούμε να προσπαθήσουμε να το αποφύγουμε με σωστή διαχείριση στο εσωτερικό των σχέσεων της ομαδοποίησης προλαμβάνοντας καταστάσεις. Η αποφυγή τέτοιων καταστάσεων εφαρμόζεται σε δύο χρονικά στάδια. Το πρώτο έχει να κάνει με την περίοδο ένταξής μας ή δημιουργίας της οργάνωσης. Τότε είναι που όπως ήδη έχουμε αναφέρει πρέπει να τίθενται ξεκάθαρα οι επιδιώξεις, τα κίνητρα και οι επιθυμίες του κάθε ατόμου. Είναι η στιγμή που

αντιλαμβανόμαστε αν υπάρχει μια κοινή βάση μεταξύ των συντρόφων, που εκεί πάνω θα χτίσουμε το συλλογικό μας εγχείρημα. Πέρα όμως από αμιγώς θεωρητικής φύσης ζητήματα είναι εξίσου σημαντικό να τεθούν και τυχόν πρακτικές προεκτάσεις της συνολικής δράσης μας. **Η στάση που θεωρούμε σωστή και συμφωνούμε όλοι μεταξύ μας ότι θα τηρήσουμε συλλογικά απέναντι σε κομβικά ζητήματα που μπορεί να προκύψουν.** Ένα από αυτά είναι και η συμπεριφορά μας σε περίπτωση σύλληψης και η ανάληψη πολιτικής ευθύνης για τη δράση μας. Αυτό είναι κάτι που πρέπει σε προγενέστερο χρόνο να έχει συμφωνηθεί ώστε να καθοριστεί μια κοινή στάση ανάλογα με τις πιθανές συνθήκες που μπορεί να συμβεί μια σύλληψη. Βέβαια δεν πρέπει να περιορίσουμε το κομμάτι των συμφωνιών μόνο σε αυτό το σκέλος των συνεπειών της δράσης μας. Υπάρχουν αρκετές απρόοπτες καταστάσεις που μπορεί να χρειαστεί να αντιμετωπίσουμε όπως η επιλογή της παρανομίας μετά από ένταλμα σύλληψης ή συμπλοκής κ.ά.. Τέτοιες συζητήσεις μεταξύ των συντρόφων της ομάδας για διάφορα υποθετικά σενάρια μόνο περιττές δεν είναι. Αντίθετα μας προετοιμάζουν και μας βάζουν σε μια διαδικασία σκέψης που πρέπει να γίνεται σε ουδέτερο χρόνο και όχι υπό το καθεστώς πίεσης των συνθηκών. Έτσι μπορούμε να καταλήξουμε σε ψυχραιμες και συνειδητές αποφάσεις λειτουργώντας σίγουρα καλύτερα όταν προκύψει όντως κάποιο γεγονός από το να αποφασίσουμε τη στιγμή που συμβαίνει και υπό το βάρος της πίεσης. **Μέσω αυτών των συζητήσεων επίσης θα αντιληφθούμε ακόμα περισσότερο τους κοντινούς μας συντρόφους, γεγονός που είτε θα αυξήσει τη συνοχή της ομάδας ή τουλάχιστον θα ξεκαθαρίσει το τοπίο για το ποιοι είναι δίπλα μας και τι πιστεύουν.** Δε θα αιωρούνται πλέον εκτιμήσεις που μπορεί να δημιουργούν εσφαλμένα αυτονόητα, αλλά μέσω της επικοινωνίας θα υπάρξουν ξεκάθαρες συμφωνίες που θα δεσμεύουν αξιακά και το κάθε άτομο ξεχωριστά. Το δεύτερο στάδιο χρονικά όπου μπορεί να υπάρξει μια παρανόηση μεταξύ του το τι θεωρείται αυτονόητο και τι πραγματικά είναι, προκύπτει μετά από κάποιο καιρό τριβής, ζύμωσης και συνύπαρξης των συντρόφων. Κανονικά από το προηγούμενο στάδιο, αυτό της έναρξης της ομάδας, θα έπρεπε να έχουν ξεκαθαρίσει οι απόψεις μας για κομβικά ζητήματα. Όμως με την πάροδο του χρόνου μπορεί να αλλάξουν οι προτεραιότητες, οι επιδιώξεις ακόμα και ο τρόπος σκέψης κάποιου επηρεασμένου από πιθανές νέες συνθήκες. Έτσι αυτό που ήταν αυτονόητο βάσει μιας λογικής

συνέχειας σκέψης που πατάει στις προγενέστερες συμφωνίες, μπορεί πλέον να έχει αλλάξει για κάποιο μέλος της ομάδας. Η επανάπαυσή μας στην ύπαρξη κοινής βάσης που σχηματίστηκε όταν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές μπορεί να μας οδηγήσει στο να παγιδευτούμε σε λάθος εκτιμήσεις. Είναι σημαντικό να μπορούμε να αντιλαμβανόμαστε τις αλλαγές στους συντρόφους μας και να προλαμβάνουμε τυχόν παρεξηγήσεις, θέτοντας άμεσα τους προβληματισμούς μας για την αλλαγή πλευσης τους από την κοινή πορεία που είχαμε χαράξει. Θα πρέπει ανά διαστήματα να επαναφέρουμε τη συζήτηση βασικών ζητημάτων για την επανεπιβεβαίωση του κοινού σκεπτικού. Αυτό δεν το κάνουμε μόνο για να διατηρούμε ζωντανή την σκέψη της οργάνωσης μακριά από δογματισμούς, αλλά και για να υπενθυμίσουμε την κοινή δέσμευση όλων μας σε αυτή. Όταν όμως όντως κάποιος έχει αλλάξει σε σημείο που θεωρούμε προβληματικό, καλύτερα να υπάρξει ρήξη μαζί του σε νεκρό χρόνο και όχι κατά τη διάρκεια έντονων στιγμών όπως σύλληψη κλπ.

Προφανώς λογικό θα ήταν ότι αυτός που πλέον έχει οπισθοχωρήσει και σκέφτεται διαφορετικά να θέσει το θέμα ο ίδιος στη συλλογική διαδικασία και όχι το άτομο που παραμένει συνεπής και στηρίζει τις κοινές συμφωνίες. Επειδή όμως δε μας νοιάζει το τυπικά σωστό, αλλά το αποτέλεσμα και η ουσιαστική αποφυγή τέτοιων προβλημάτων δε γίνεται να περιμένουμε την πρωτοβουλία κάποιου άλλου, αλλά προστατεύουμε την ομάδα και τον εαυτό μας όταν παίρνουμε εμείς την πρωτοβουλία και ξεκινάμε τέτοιου είδους κουβέντες στο εσωτερικό της.

Καταλήγοντας πρέπει να αντιληφθούμε ότι δε γίνεται να βασιζόμαστε σε αυτονόητες εκτιμήσεις γιατί αργά ή γρήγορα θα βιώσουμε ισχυρές απογοητεύσεις. Όταν ανιχνεύουμε ενδείξεις αλλαγής σε συντρόφους τις επικοινωνούμε άμεσα μαζί τους και συλλογικά για να αποφύγουμε ζητήματα που μπορεί να ανακύψουν στο μέλλον. Μη μας παγιδεύει η ρουτίνα γιατί δε θα έχουμε την ικανότητα εκτίμησης βάσει νέων παραμέτρων. Επανεπιβεβαιώνουμε τις συμφωνίες μας και τις κάνουμε κομμάτι του πυρήνα της ομάδας μας.

ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Ένα άλλο ζήτημα τεχνικής φύσης που ο χειρισμός του όμως εμπεριέχει

αμιγώς πολιτικά χαρακτηριστικά είναι αυτό του μοντέλου δομής της οργάνωσης σε συνάρτηση με τη λειτουργικότητα, τις προοπτικές διάχυσης και την τήρηση κανόνων συνωμοτικότητας. **Ξεκινώντας η πρόταση που θεωρούμε ότι έχει τις περισσότερες πιθανότητες να αναδείξει όλες τις δυνατότητες της συνδιαμόρφωσης και ένα γόνιμο έδαφος για την εξέλιξη συνειδητοποιημένων ατόμων είναι αυτή της ύπαρξης μιας οργανωμένης σταθερής δομής.** Μια συνεπής βάση που δημιουργεί συνθήκες ζύμωσης μεταξύ συντρόφων και θέτει προοπτικές για μια ουσιαστική πραγμάτωση των αναρχικών μας αντιλήψεων στο εσωτερικό της. Εκεί θα αναπτυχθούν σχέσεις με γνώμονα την ειλικρίνεια, τη συντροφικότητα και το κοινό πάθος για δράση. Όλο αυτό ενδυναμώνεται μέσω της διάρκειας του εγχειρήματος στο χρόνο και είναι υπαρκτή η δυνατότητα εξέλιξης.

Αντίθετα ένα ευκαιριακό σχήμα περιορίζει τις προοπτικές μας. Η προκαθορισμένη ημερομηνία λήξης του μετά το πέρας της δράσης για την οποία δημιουργήθηκε αφήνει λειψές εμπειρίες και μια αίσθηση ανικανοποίητου στους συντρόφους που το απαρτίζουν. **Μια τέτοια αντίληψη που προωθεί ευκαιριακές συνενυρέσεις πάνω στην προοπτική μιας συγκεκριμένης ενέργειας ή περιορισμού σε μονοθεματική λογική και βάζει σαν αυτονόητη διαδικασία την αυτοδιάλυση είναι από αρκετές οπτικές προβληματική.** Δε δίνει την ευκαιρία μιας συλλογικής αξιοποίησης των εμπειριών και των βιωμάτων των συμμετεχόντων με προοπτική την εξέλιξη του εγχειρήματος υπερβαίνοντας τα λάθη και τα ζητήματα που ανέκυψαν στη διάρκειά του. Αντιμετωπίζει συνολικές επιλογές ζωής με χομπίστικη προσέγγιση περιστασιακής απασχόλησης. **Προωθεί αναλώσιμες σχέσεις, κόντρα σε κάτι αυθεντικό που μπορεί να δημιουργήσει ο χρόνος και η διάρκεια.** Είναι σα να αντιλαμβάνεσαι μερικώς και να υποτιμάς τη συνολικότερη αναρχική αντίληψη, όταν δε δίνεις βαρύτητα και σαμποτάρεις την προσπάθεια δημιουργίας ουσιαστικών συντροφικών σκέψεων. Μια τέτοια αντίληψη συνήθως δεν είναι καν προϊόν σκέψεων πάνω σε υπαρκτούς προβληματισμούς που δημιουργούνται στην πορεία εξέλιξης ενός σταθερού εγχειρήματος (ιεραρχίες, ανάθεση κλπ.). Είναι απόρροια μιας κουλτούρας φόβου που έχει εντρυφήσει στο εσωτερικό των αναρχικών κύκλων. Μια σταθερή δομή ακριβώς λόγω του ότι αυξάνει τις δυνατότητες εξέλιξης καταστάσεων είναι πάντα ψηλά στις προτεραιότητες της καταστολής.

Ο φόβος όμως δεν μπορεί να μας οδηγεί να απορρίπτουμε μοντέλα οργάνωσης με προοπτική προωθώντας πιο light εκδοχές ώστε να μην μπούμε στο μάτι των μπάτσων. Η αντιμετώπιση της καταστολής πρέπει να μας ωθήσει να αυξήσουμε τους όρους ασφάλειας και συνωμοτικότητας της ομάδας, όχι να απορρίψουμε την όξυνση και να προσπαθούμε να βάζουμε φρένο στις δυνατότητές μας.

Θεωρούμε ότι κάθε αναρχική αντάρτικη ομάδα είναι ένα πείραμα σχέσεων σφυρηλατημένων στο πεδίο της δράσης. Κάθε πείραμα μπορεί να αποτύχει για διάφορους λόγους. Δεν υπάρχει κάποιου είδους ιδανική συνταγή. Προσπαθούμε όμως παράλληλα να εξελισσόμαστε μαθαίνοντας από προγενέστερες εμπειρίες άλλων, αλλά και από τις δικές μας. **Η όποια αποτυχία βιώνουμε δεν πρέπει να μας κάνει να αναιρούμε την ίδια τη λογική της οργάνωσης και της δημιουργίας αντάρτικών ομαδοποιήσεων. Σε κάθε νέα μας προσπάθεια διορθώνουμε αυτά που θεωρούμε ότι οδήγησαν στην αποτυχία την προηγούμενη.** Αν μια ομαδοποίηση καταλήξει τελικά ευκαιριακή για κάποιους λόγους, δε θα είναι το ίδιο με το να την έχουμε ορίσει έτσι εξ αρχής κρατώντας εσκεμμένα χαμηλά τον πήχη. Εκεί έγκειται η διαφορά ουσιαστικής κριτικής με κίνητρο την εξέλιξη και της αρνητικής κριτικής οδηγούμενη από τον φόβο με πολιτικό επικάλυμμα.

Οπότε ναι, ο στόχος μας είναι η προώθηση της δημιουργίας σταθερών δομών επίθεσης. **Φυσική εξέλιξη αυτής της σκέψης είναι η ύπαρξη ενός σταθερού ονόματος αυτής της δομής που εξελίσσουμε.** Όπως κάνουν ομαδοποιήσεις που αναλαμβάνουν πολιτικά εγχειρήματα όπως η έκδοση ενός περιοδικού, η λειτουργία ραδιοφωνικού σταθμού αντιπληροφόρησης ή μιας κατάληψης έτσι και το δικό μας εγχείρημα έχει ένα συγκεκριμένο όνομα. Είναι η έκφραση της ανάγκης του αυτοπροσδιορισμού και της διαφορετικότητάς μας μέσα σε μια κοινωνία που προσπαθεί να αφομοιώσει και να προσδιορίσει με κριτήρια που εξυπηρετούν τον κυρίαρχο τρόπο ζωής. Δε μας καλύπτει να ακούμαστε σε μια γενική “ταμπέλα” που θα ισοπεδώσει την ατομικότητά μας και τις ιδιαίτερες αναφορές μας. **Όχι δεν είμαστε “κάποιοι αναρχικοί” ούτε μας προσδιορίζει μόνο του το τσιτάτο “ο αγώνας συνεχίζεται” ή όποιο άλλο επιλέγουν κάποιοι να βάζουν αντί υπογραφής.**

Αυτή μας η επιλογή είναι η συνέχεια της αντίληψής μας ότι οι ενέργειες δεν “μιλάνε” από μόνες τους. Οι αναλήψεις ευθύνης για ό,τι ενέργεια

πραγματώνουμε είναι το καθοριστικό στοιχείο που συνδέει τη θεωρία και την πράξη. Μια ενέργεια από μόνη της παράγει κάποια μηνύματα μέσω των συμβολισμών της επιλογής του στόχου, της χρονικής συγκυρίας κλπ.. Το ζήτημα είναι ότι αυτά μπορεί να είναι τόσο διαφοροποιημένα από την αντίληψη του δράστη, ώστε να μεταφέρουν ελλιπή ή και διαστρεβλωμένα συμπεράσματα όσον αφορά τα κίνητρά του. **Μόνο όταν ο ίδιος ο δράστης εκφράζεται με το λόγο του αναλλοίωτο, μπορεί να γίνει επικοινωνίσιμο το σκεπτικό του που τον οδήγησε να πράξει.**

Η ενέργεια είναι απόρροια των επιθυμιών και των επιλογών μας. Η κυριαρχία προσπαθεί πάντα να τη διαστρεβλώσει εξυπηρετώντας τα συμφέροντα της ίδιας. Την ξεκόβει από τα κίνητρα του δράστη, όταν θεωρεί ότι αυτά μπορούν να μεταφέρουν το σπόρο της αμφισβήτησης, προσπαθεί να την κρύψει, να την παρουσιάσει από τα ΜΜΕ με τον τρόπο που θέλει κλπ. Αλλά κάθε πράξη κρύβει από πίσω άτομα, που ρίσκαραν τη ζωή και την ελευθερία τους για την πραγμάτωσή της. Μέσα από αυτήν επιδιώκουμε τη διάχυση των ιδεών μας. Όλα αυτά θα τα πετύχουμε υπερασπίζοντας την με το λόγο μας που θα εκφράσουμε αυτά που επιθυμούμε.

Αναζητούμε συνεργούς σε αυτό τον πόλεμο. Όχι άβουλους χειροκροτητές στη μάζα υπηκόων, ούτε μια αύρα επιφανειακής αποδοχής από αυτήν. Απευθυνόμαστε σε όσους είναι ανοιχτοί να μας ακούσουν. Και σε αυτή την περίπτωση υπάρχουν αντιλήψεις που προτείνουν την αποσιώπηση του λόγου των δραστών. Τέτοιες θεωρήσεις από το “δικό μας” στρατόπεδο προέρχονται από τον ίδιο το φόβο της καταστολής που αναφέραμε προηγουμένως. Μάλιστα είναι ένα από τα επιχειρήματα των “αναρχικών” που δεν προωθούν την άμεση δράση σαν αναπόσπαστο κομμάτι της πρακτικής μας. Φοβούνται ότι οι αναρχικές οργανώσεις με τη δράση και το λόγο τους θα οξύνουν την καταστολή προς όλο το “χώρο” που η κυριαρχία θεωρεί ότι προέρχονται οι δράστες. Έτσι αισθάνονται αδικημένοι που παρόλη τη λειψή επιλογή που έχουν κάνει και διαχωρίζουν τη θεωρία από την πράξη, δεν καταφέρνουν να αποφεύγουν ούτε έτσι την καταστολή. **Δεν πρέπει όμως να ετεροκαθορίζουμε εμείς τις επιθυμίες και τις επιλογές μας βάσει της φοβίας των ρεφορμιστών.**

Ο λόγος και η πράξη μας είναι άρρηκτα συνδεδεμένες. Με αυτές προσπαθούμε να φέρουμε εκείνο το σαμποταριστικό χαοτικό

παράγοντα στην εξίσωση της κυριαρχίας. Να επιφέρουμε ρήγματα στον καθιερωμένο τρόπο σκέψης ανοίγοντας τον ασκό των πιθανοτήτων. Αυτός είναι ένας από τους βασικούς στόχους της δράσης μας. Η προσπάθεια δημιουργίας σαμποτάζ στην ομαλή ροή σκέψης του κοινωνικού συνόλου, που ίσως να οδηγήσει κάποιες ατομικότητες πιο κοντά στη συνείδηση για την διάχυση του αναρχικού πολέμου και την καταστροφή της εξουσίας.

Επιστρέφοντας όμως στο βασικό μας θέμα πρέπει να μπορέσουμε να συνδυάσουμε επιτυχώς την ύπαρξη μιας σταθερής δομής με τη διάχυση που επιθυμούμε. Αυτή η διάχυση γίνεται σε δύο επίπεδα. Από τη μία μέσω των αναλήψεων ευθύνης και της δράσης μας ο λόγος και οι αντιλήψεις μας ταξιδεύουν και φτάνουν σε άτομα άγνωστα σε εμάς και δημιουργούν ερεθίσματα για σκέψη. Αυτό μπορεί να αποτελέσει ακόμα μια αφορμή ώστε μια ατομικότητα να κάνει την υπέρβαση μέσω των ερεθισμάτων για σκέψη που έδωσε η πράξη μας. Το άλλο επίπεδο διάχυσης είναι αυτό που υπάρχει η άμεση επαφή και η προσωπική σχέση με άτομα που επιθυμούν να πράξουν.

Έτσι τίθεται και το ερώτημα, πώς θα χειριστούμε σωστά τη συνθήκη διεύρυνσης της οργάνωσής μας με την προσχώρηση νέων συντρόφων που το επιθυμούν. Εδώ, πέρα από την επιθυμία του να έρθουμε κοντά και να συμπράξουμε με νέους συντρόφους, τίθεται και το ζήτημα της ασφάλειας και της απαραίτητης συνωμοτικότητας.

Η ύπαρξη μιας σταθερής δομής δεν πρέπει να παρεξηγείται και να εκλαμβάνεται με την έννοια του συγκεντρωτισμού. Δε θεωρούμε πως πρέπει να υπάρχει μόνο μια οργάνωση που θα αυξάνεται συνεχώς ο αριθμός των μελών της. Κάτι τέτοιο θα δημιουργούσε προβληματικές τόσο σε πρακτικό επίπεδο, καθώς θα παραβίαζε αναπόφευκτα κανόνες συνωμοτικότητας, όσο και σε λειτουργικό επίπεδο αφού θα εξελισσόταν σε ένα δυσκίνητο σχήμα ανίκανο να ανταπεξέλθει με ταχύτητα όταν το απαιτούσαν οι συνθήκες. Θα κατέληγε να υιοθετεί πιο γραφειοκρατικές μεθόδους λόγω του αριθμού των μελών, γεγονός που ίσως άνοιγε την κερκόπορτα σε συμπεριφορές που θα μπορούσαν να εξελιχθούν ακόμα και εχθρικά προς τις αντιλήψεις μας.

Η δικιά μας άποψη είναι, ότι μικροί ευέλικτοι πυρήνες και οργανώσεις μπορούν να λειτουργήσουν καλύτερα από μια κεντρική οργάνωση. Όπως ήδη έχουμε αναφέρει ακόμα και όταν λόγω συνθηκών ή συγκυριών η ομάδα μας αποτελείται από περισσότερα άτομα από αυτά που θεωρούμε ότι λειτουργικά εξυπηρετεί, μπορούμε για λόγους συνοχής και αποτελεσματικότητας να δημιουργούμε υποδομές πυρήνων στο εσωτερικό της.

Αυτό αυξάνει και την αποδοτικότητα όλου του συνόλου καθώς μπορούν παράλληλα να δουλεύουν όλα τα μέλη χωρισμένα σε 2 ή 3 μικρότερους πυρήνες που ο καθένας θα έχει αναλάβει κάτι ξεχωριστό. π.χ. Ο ένας πυρήνας να αναλάβει μια ληστεία για τη χρηματοδότηση της οργάνωσης ενώ παράλληλα ένας άλλος πυρήνας να προχωρήσει σε μια πολιτική ενέργεια σύμφωνα με την κοινή συμφωνία της ομάδας. Βέβαια σε ένα τέτοιο μοντέλο οργάνωσης που μια ομάδα έχει περισσότερους πυρήνες θα πρέπει παράλληλα με την αυτονομία τους στο επιχειρησιακό να διατηρείται μια διαδικασία συνελευσιακού χαρακτήρα όπου θα τίθενται τα ζητήματα και θα προκύπτει η κοινή στρατηγική της οργάνωσης.

Αυτό το μοντέλο θα διευκολύνει και τη στελέχωση και τη δημιουργία νέων πυρήνων από άτομα που θέλουν να μπουν στο αναρχικό αντάρτικο πόλης και θέλουν να συνεργαστούν μαζί μας. Έτσι όταν κάποιος νέος σύντροφος έρχεται σε επαφή μαζί μας θα μπορεί να εντάσσεται για μια δοκιμαστική περίοδο σε έναν πυρήνα 3-4 ατόμων, ώστε μέσω της τριβής και της δράσης να ξεκαθαρίσει τόσο ο ίδιος όσο και οι άλλοι σύντροφοι, αν όντως υπάρχει κοινή επιθυμία για σύμπραξη. Με αυτό τον τρόπο διατηρούμε τη συνωμοτικότητα, καθώς ο νέος σύντροφος θα

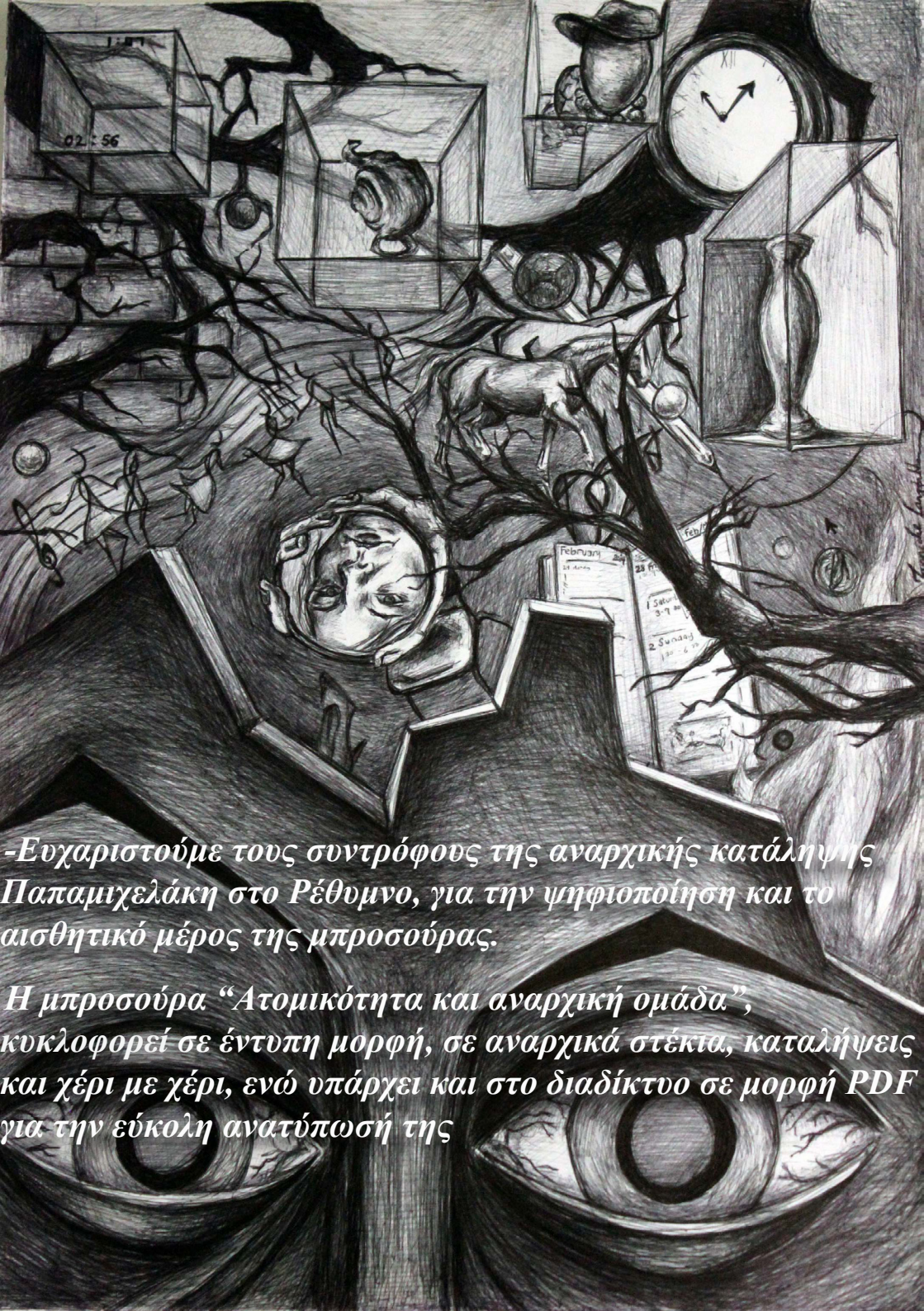
βρεθεί μόνο με κάποια από τα άτομα της ομάδας και όχι με το σύνολό της. Έτσι με αυτό το προσωρινό στάδιο διασφαλίζουμε τη μη έκθεση του συνόλου της δομής μας και σε περίπτωση που τελικά δεν προχωρήσει αυτή η συνεργασία θα έχουμε το δυνατόν λιγότερα κενά ασφαλείας. **Αυτοί οι δοκιμαστικοί πυρήνες, που προφανώς θα έχουν διαφορετικό όνομα από τη βασική οργάνωση, είναι ένας σχετικά ασφαλής τρόπος σταδιακής προσχώρησης ατόμων στο αντάρτικο.** Εξάλλου όλο το εγχείρημα τόσο της βασικής οργάνωσης όσο και των δοκιμαστικών πυρήνων εντάσσεται στην ομπρέλα του δικτύου της **Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας** και στον συνολικό μας αγώνα για την καταστροφή της εξουσίας. Αλλά αυτό το ζήτημα δε θα το αναλύσουμε στο συγκεκριμένο κείμενο.

Με αυτό το μοντέλο δημιουργίας δοκιμαστικών πυρήνων λύνεται το ζήτημα της ασφαλούς εισχώρησης ατόμων στην οργάνωση, αλλά δίνονται και επιπλέον προοπτικές εξέλιξης. Έτσι αντί για ένα άτομο που θέλει να προχωρήσει, στην περίπτωση που υπάρξει παράλληλη διάθεση και άλλων ατόμων μπορεί ο δοκιμαστικός πυρήνας να μετασχηματιστεί σε κάτι τελικά σταθερό. Οπότε δε θα χρειαστεί να κλείσει ο κύκλος αυτός, αλλά στην ουσία θα δημιουργηθεί ένας νέος αυτόνομος πυρήνας της βασικής οργάνωσης ισότιμος πλήρως με τους υπολοίπους. Εδώ όμως πρέπει να τονίσουμε ότι δεν έχει αποτέλεσμα να προσπαθούμε να πολλαπλασιάσουμε τον εαυτό μας. Δηλαδή δεν έχει νόημα να συντηρηθεί ένας τέτοιος πυρήνας, αν δεν έχει ουσιαστικές προοπτικές και απλά βασίζεται στα άτομα της βασικής οργάνωσης. Γιατί έτσι, αυτά τα άτομα θα τρέχουν ταυτόχρονα σε δυο διαδικασίες γεγονός κοπιαστικό και χρονοβόρο που μακροπρόθεσμα θα επιφέρει προβλήματα στην ασφάλεια. Πρέπει λοιπόν να υπολογίσουμε, αν έχει προοπτική η πειραματική υποδομή σε βαθμό μόνιμης απόσπασης κάποιων ατόμων από τη βασική οργάνωση ή αν πρέπει να απορροφηθούν κάποια από τα άτομα αυτού του πυρήνα στη βασική οργάνωση.

Κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας ανακύπτει ένα λεπτό ζήτημα που δημιουργείται από την αντίφαση στο κομμάτι της αντίληψης και του ρεαλισμού. Η ύπαρξη στεγανών ανάμεσα σε συντρόφους αναπόφευκτα δημιουργεί διαχωρισμούς ανάλογα με τον βαθμό γνώσης τους επί του συνόλου των ζητημάτων παράνομης φύσης. Ένα γεγονός που διαχωρίζει τους συντρόφους σε δύο ή τριών

ταχυτήτων «κατηγορίες». Κάτι που πιθανόν αφήνει έδαφος για την εκδήλωση ιεραρχικών συμπεριφορών που προσπαθούμε να αποφύγουμε. Όμως μια τέτοια συνθήκη για λόγους ασφαλείας είναι επιτακτικό να υπάρχει, όσον αφορά τη διαχείριση της γνώσης παράνομων ζητημάτων. Η συνωμοτικότητα προϋποθέτει στεγανά. Το ζήτημα πλέον έγκειται στη διαχείριση αυτής της συνθήκης ατομικά και συλλογικά ώστε να μπουν τα κατάλληλα αναχώματα. Μέσα απο τις ίδιες τις διαδικασίες της οργάνωσης αλλά και τον αυτοέλεγχο των συντρόφων θα διασφαλίσουμε ότι η συνωμοτικότητα δεν θα τροφοδοτήσει προβληματικές συμπεριφορές στο εσωτερικό της ομάδας.

Καταλήγοντας αντιλαμβανόμαστε ότι μαζί με την αναρχική μας αντίληψη προωθούμε παράλληλα και τον τρόπο οργάνωσης των πυρήνων δράσης. Βρίσκουμε μέσω της συνείδησης και των αναρχικών αξιών μας την ισορροπία ανάμεσα στη συνωμοτικότητα, τη λειτουργικότητα και τις παθογένειες που προκύπτουν στα εγχειρήματα αυτά. Δεν υπάρχει κάποια σωστή ή λάθος συνταγή ούτε είναι κάτι προδιαγεγραμμένο. Είναι ένα πείραμα οργάνωσης και μετουσίωσης ενός τρόπου σκέψης στην πράξη. Δοκιμάζουμε, ρισκάρουμε και εξελισσόμαστε προσπαθώντας να μαθαίνουμε από τις εμπειρίες μας.

-Ευχαριστούμε τους συντρόφους της αναρχικής κατάληψης Παπαμιχελάκη στο Ρέθυμνο, για την ψηφιοποίηση και το αισθητικό μέρος της μπροσούρας.

Η μπροσούρα “Ατομικότητα και αναρχική ομάδα”, κυκλοφορεί σε έντυπη μορφή, σε αναρχικά στέκια, καταλήψεις και χέρι με χέρι, ενώ υπάρχει και στο διαδίκτυο σε μορφή PDF για την εύκολη ανατύπωσή της

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κλείνοντας αυτή τη σύντομη αποτύπωση σκέψεων και προβληματισμών πάνω στο ζήτημα του ατόμου και της ομάδας θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε κάποια πράγματα που ίσως παρεξηγηθούν κατά την ανάγνωση του κειμένου. Προσπαθήσαμε να συμβάλουμε στο διαρκή διάλογο της εξέλιξης της αναρχικής αντίληψης θέτοντας και τη δικιά μας οπτική σε ζητήματα, που ως ένα βαθμό αποτελούν ταμπού στο εσωτερικό του χώρου. **Το κείμενο αυτό δεν είναι κάτι άλλο πέρα από ερεθίσματα για τη συνέχεια και την εξέλιξη αυτού του διαλόγου. Είναι αποτύπωση σκόρπιων, ως ένα βαθμό, σκέψεων απόρροια είτε βιωμάτων είτε εκτιμήσεων.** Δε θεωρούμε ότι υπάρχει ένας τρόπος και μόνο για να επιτευχθεί κάτι. Η ίδια η ιστορία μας έχει δείξει, ότι άτομα με τελείως διαφορετικές αφετηρίες και διαδρομές, μέσα σε διαφορετικές συνθήκες, τελικά συναντήθηκαν πάνω στην κοινή επιθυμία για δράση ενάντια στο υπάρχον. Το κάθε άτομο χαράζει τη δικιά του πορεία. Το ζήτημα απλά τίθεται στο κατά πόσο μπορούμε να αξιοποιήσουμε τα βιώματα και τις εμπειρίες με σκοπό να αποφύγουμε προβληματικές καταστάσεις στη διαδρομή που επιλέγουμε.

Σε αυτό το κείμενο σε κάποια σημεία θέσαμε ζητήματα πολύ συνοπτικά γεγονός που ίσως οδηγήσει στην παρερμηνευση της άποψής μας. Αυτό έγινε καθώς θεωρούμε ότι υπάρχει μια κοντινή αντιληπτική βάση με τα άτομα στα οποία απευθυνόμαστε και έτσι κάποια ζητήματα τα θεωρήσαμε αυτονόητα.

Σε κάθε περίπτωση ελπίζουμε αυτό το κείμενο να αποτελέσει μια αφορμή σκέψης. Ας αντιμετωπιστεί ως μια ειλικρινής κουβέντα μεταξύ συντρόφων και σε αυτά τα πλαίσια ελπίζουμε αυτός ο διάλογος να συνεχιστεί και από άλλα άτομα πάντα στο πλαίσιο της εξέλιξης της αναρχικής αντίληψης.

Γεράσιμος Τσάκαλος

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Δεκέμβρης 2015

Ειδική Υπόγεια Πτέρυγα Φυλακών Κορυδαλλού

Η “Ατομικότητα και αναρχική ομάδα” θα μπορούσε να πει κανείς, ότι είναι ένα διαχρονικό ζήτημα στο εσωτερικό του αναρχικού χώρου...

Υποτάσσεται ή απελευθερώνεται μια αναρχική ατομικότητα μέσα σε μια ομάδα; Πως συναντιέται το ατομικό με το συλλογικό;...

Η προσούρα “ατομικότητα και αναρχική ομάδα” είναι μια βιωματική κατάθεση πολιτικών εμπειριών απ’το εσωτερικό αναρχικών παράνομων υποδομών επαναστατικής βίας.

